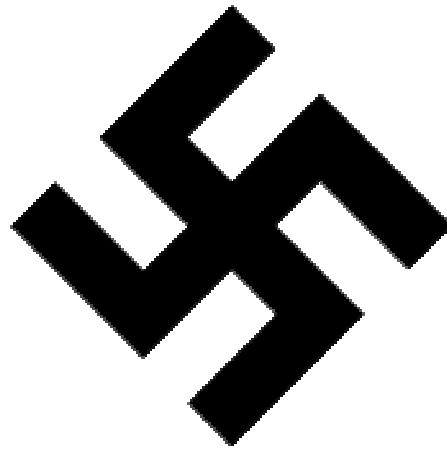

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO
LEIDINYS

2010 METŲ SAUSIO MĖNUO

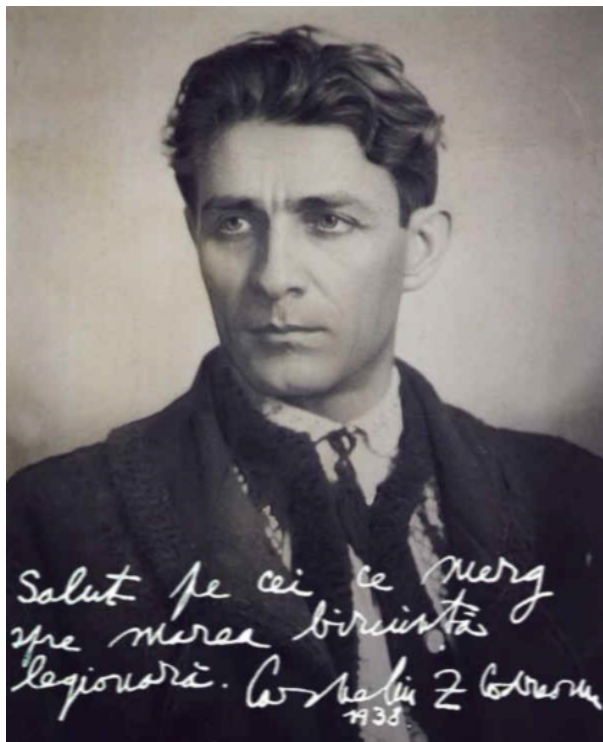
TREČIASIS NUMERIS

SKIRTAS RUMUNŲ NACIONALISTUI

KORNELIU ZELEA KODREANU

PAGERBTI IR ATMINTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

KODREANU IR GELEŽINĖ GVARDIJA

„Mes sukursime dvasinę atmosferą, moralinę atmosferą, kurioje didvyriškasis žmogus galės gimti ir kurioje galės klestėti. Šis didvyris mus ves savo didybės keliu.“ – Korneliu Kodreanu

1923 metų spalio 9 dienos paryčiais, pusė tuzino vyrų sėdėjo ant suolų tuščiame kambaryje Rumunijoje, Bukarešto policijos būstinėje. Policija suėmė juos keliomis valandomis ankščiau. Informatorius jų gretose apkaltino juos planavimu nužudyti daugiau negu dvidešimtį vedančių Rumunijos piliečių. Dabar jie turėjo būti apklausiami policijos ir valdžios pareigūnų.

Teisiamų samokslininkų vadas, dvidešimt keturių metų amžiaus Korneliu Zelea Kodreanu liūdnai laukė, jo bendražygiams po vieną dingstant į tardymo kambarį. Jis bandė sumanyti taktiką, kaip atsakyti į būsimus klausimus. Tada atėjo jo eilė.

Prokuroras liepė atnešti keletą inkriminuojančių laiškų ir du krepšius su grupės šaunamaisiais ginklais ir padėti juos priešais Kodreanu. „Ar tai jūsų ginklai?“ – suniurnėjo jis.

Kodreanu suabejojo. Jis paprašė laiko pagalvoti. Tai buvo momentas kryžkelėje. Prokuroras ir policininkai kandžiai tyčiojosi, laukdami numanomo kaltės neigimo.

Tada Kodreanu prabilo: „Taip, šie šautuvai yra mūsų. Mes norėjome juos panaudoti nušauti valdžios ministrus, rabinus ir stambiuosius žydų bankininkus.“

Kodreanu išvardino rumunų politikų ir žydų vardus, esančius jo mirties saraše: Marcesku, Berkovici, Rozental, Filderman, Honigman ir kitus. Jo tardytojai buvo apstulbinti jaunojo vyro drąsos ir ryžto. Prokuroras, pamiršęs savo juoką, sušuko: „Bet kodėl juos žudyti?“

- „Pirmuosius, dėl to, kad jie išdavė savo šalį, - atšovė Kodreanu – o antruosius, kaip priešus ir kenkėjus.“

- Ir jūs tuo dabar nesigailite?

- Ne, mes nesigailime niekuo. Nors mes kritome, tai nieko nereikia: už mūsų yra dešimtys tūkstančių, kurie galvoja taip pat!”

Išaušus pirmajam spinduliui ir jam apšvietus policijos pastato langus, Kodreanu, išsitiesęs ir aukštai iškėlęs galvą, buvo nuvestas į kamerą rūsyje.

Burtai buvo mesti. Nuo tol, kovoje už savo šalies laisvę, Kodreanu nė nemanė apsisukti atgal.

Kas buvo šis nepaprastas jaunas vyras ir kas jį privedė prie tokių kraštutinių veiksmų? Korneliu Zelea Kodreanu, gimęs 1899 metų rugsėjo 13 dieną, Hūryje, mažame Rumunijos Moldavijos provincijos miestelyje. Jo tėvas, Ion Zelea Kodreanu, kelių miškininkų kartų palikuonis, buvo vidurinės mokyklos mokytojas ir aršus nacionalistas. Jo motina, Eliz Graun Kodreanu, buvo imigranto iš Bavarijos anūkė.

Tarp vienuolikos ir šešiolikos metų amžiaus, Kodreanu lankė garsiąją karo mokyklą Manastirea Dealului, vienuolyne ant kalnelio. Ten jis išmoko kareivišką drąsos, disciplinos ir tylumo dorybių. Kodreanu įgimti gabumai vadovavimui ir organizavimui buvo sustiprinti iš išvystyti akademijoje ir jis įgijo skonį sunkiam darbui ir pasiaukojimui. Vienuolyne, kaip jis vėliau rašė, jis „išmoko mylėti tranšėją ir niekinti saloną.“

Kai Rumunija paskelbė karą Austrijai-Vengrijai 1916 metų rugpjūtį, Kodreanu, nebūdamas pakankamo amžiaus stoti į kariuomenę, paliko namus ir prisidėjo prie savo tėvo fronte, kur vyresnysis Kodreanu vadovavo pėstininkų būriui. Kodreanu dalyvavo puolime ir po jo sekusiame traukimeši per šturkščią Transilvanijos žemę, kol jo tėvas jam neliepė grįžti namo. Kai Pirmasis Pasaulinis karas pasibaigė 1918 metais, Kodreanu buvo karininkas-kadetas pėstininkų apmokymų stovykloje.

Tačiau, kai Kodreanu atvyko į Iasą, jis rado miestą ir jo universitetą griaujamą streikų ir demonstracijų. Darbininkai, varginami netikusių darbo sąlygų ir menkų atlyginimų, pasidavė komunistų agitatorių malimui, kurie pripildė jų galvas vizijomis, kad už pasienio, Rusijoje, yra statoma pažadėtoji žemė. Universitete daugelis studentų ir profesorių buvo atviri marksistai.

Iš tiesų, Iaso situacija buvo nesuprantama, ypač jaunam patriotui kaip Kodreanu. Visų rumunų susivienijimas Didžiojoje Rumunijoje po Pirmojo Pasaulinio karo šimtus metų buvo nacionalistų troškimas. Nepaisant to, inteligentija ir darbininkai be perstojo keikė Rumunijos karalių Ferdinandą, bažnyčią ir kariuomenę.

1919 metais taip vadinamas „Darbininkų judėjimas“ Iase buvo vadovaujamas Dr. Gelerter, kuris savo padėjėjais turėjo Galer, Špygler ir Šraiber. Jų vadovai Bukarešte, Rumunijos sostinėje, buvo Ana Pauker ir Ilic Maskovici. Visi jie, kaip ir didžioji dalis komunistų vadų Rumunijoje, buvo žydai.

Žydų revoliucionieriai Rumunijoje gaudavo moralinį peną iš savo tautiečių pasisėkimų Rusijoje, kur žydai sudarė didžiąją dalį bolševikų vadų ir kadro. Ypač įkvėpantis buvo trumpas, krauju persisunkęs Bela Kun (gimęs Kon) ir jo žydų komisarų režimas Vengrijoje, kuris tik prieš keletą mėnesių buvo sutriuškintas Rumunijos kariuomenės įsikišimo.

Kodreanu buvo drąsus priešais išdidžius ir arogantiškus kairiuosius ir jų žydiškas vadeivas.

Pasibjaurėjęs universiteto konservatyvių studentų apatija ir bailumu, Kodreanu įstojo į mažą grupę, vadinamą Nacionalinės Sąmonės Gvardija, kuri buvo įkurta ir vadovaujama Konstantin Panku, apkūnaus plieno apdirbėjo. Gvardija savo gretose turėjo rumunus iš visų klasių, prisiekusių sukurti stiprią Rumuniją, paremtą socialinės tvarkos ir išvalytą nuo rasinių atėjų.

Kodreanu greitai tapo Nacionalinės Sąmonės Gvardijos dominuojančia figūra. Per nesustojančią ir didvyrišką, aktyvizmą jis paverė mažąjį judėjimą jėga, su kuria buvo skaitomasi Iaso gatvėse ir fabrikuose.

Valstybės monopolijų valdyboje ir Nikolinos geležinkelių tiesimo darbuose Kodreanu ir saujelė pasekėjų nepabūgo tūkstančių streikuojančių darbininkų akyse nuleisti žemyn raudonąją vėliavą ir iškelti Rumunijos trispalvę virš fabrikų. Kodreanu drąsa ir ryžtas jam nenoromis laimėjo rumunų darbininkų pagarbą ir jais manipuluojančių žydų neapykantą.

Kodreanu ir Nacionalinės Sąmonės Gvardijos vyrai buvo toli nuo reakcionierių, norinčių palaikyti esamą socialinę tvarką. Gvardijos programa reikalavo „krikščionių nacionalsocializmo“ ir tai buvo Kodreanu aiškiai paskelbtas tikslas išvaduoti darbininkus iš žydų-bolševikų įtakos ir tada juose išvystyti stiprų nacionalinio tapatumo jausmą. Kaip sakė Kodreanu: „Nepakanka nugalėti komunizmą. Mes turime kovoti už darbininkų teises. Jie turi teisę į duoną ir garbę. Mes turime kovoti prieš oligarchines partijas, kurdami nacionalines darbininkų organizacijas, kurios gali ginti savo teises valstybės rėmuose, o ne prieš valstybę.“

Po to, kai Rumunijos valdžia sutelkė valią sutriuškinti komunistų koordinuojamus streikus ir demonstracijas, Kodreanu ir jo remėjai studentai atkreipė savo dėmesį į universitetą. 1920 metais Rumunijos universitetai ir ypač Iaso, buvo perpildyti žydiškų atėjūnų. Nors žydai Rumunijoje sudarė tik penkis procentus populiacijos, daugiau kaip trečdalis Iaso studentų buvo žydai ir žydų studentai be perstojo vedė agitaciją prieš viską, kas rumuniška.

Kodreanu ir jo bendražygiai greitai davė pabaigą žydiškajam terorui studentų bendrabučiuose. Raudonieji chuliganai, kurie terorizavo studentus nacionalistus dabar buvo priversti pereiti į gynybą.

Rusiškų kepurių mada, nešiota kaip simaptizavimo bolševikams, ženklas, pradėjo trauktis po to, kai Kodreanu su savo draugais pradėjo kulti taip pasipuošusius studentus ir deginti jų revoliucinius galvos apdarus.

Studentų streikas, vadovautas žydo Špygler, buvo sužlugdytas, kai Kodreanu grupė paėmė valgyklą ir neįleido streikuojančių studentų, nes „tas, kas nedirba, tas nevalgo.“

Kai žydams priklausantys laikraščiai Iase, Opinijoje ir Lunėjoje užsipuolė karalių Ferdinandą ir įžeidė Kodreanu, jaunasis nacionalistas vedė grupę reidui į laikraščių spaustuves, kur jis ir jo pasekėjai sugadino spausdinimo aparatūrą.

1922 metais, kai Kodreanu baigė universiteto teisės fakultetą, jis beveik savo vieno rankomis buvo atvertęs Iaso universitetą į nacionalistinių nuotaikų bastioną. Tuoliau, Kodreanu remėjai skleidė pro-rumuniškas ir antižydiškas idėjas mokyklose ir universitetuose po visą šalį.

Kodreanu nusprendė tęsti savo studijas politinėje ekonomikoje. 1922 metų rudenį jis nuvyko į Vokietiją ir užsiregistravo Berlyno universitete. Berlyne jis susikontaktavo su vokiečių nacionalistais ir tai buvo tomis dienomis, kai jis pirmą kartą išgirdo apie Adolfą Hitlerį, kurį jis laikė bendraminčiu nacionalistu ir savo tautos gelbėtoju.

Kodreanu studijos Vokietijoje buvo staiga nutrauktos. 1922 metų gruodžio 10 dieną rumunų universitetų studentai išėjo streikuoti, reikalaudami ne tik geresnio maisto ir gyvenimo sąlygų, bet taip pat apribojimą skaičių žydų, galinčių būti priimtais į universitetus.

Kodreanu parskubėjo atgal palaikyti streikuojančius studentus. Streikas tęsėsi mėnesius, nepaisant liberalaus valdžios naudojimosi policija ir reguliariaja kariuomene.

Streiko metu Kodreanu tapo įsitikinęs, kad pribrendo laikas nacionalistinio judėjimo, kuris kreiptųsi į visus rumunų luomus, sukūrimui, vietoje to, kad apsiriboti studentais. Kartu su profesoriumi A. C. Kuza iš Iaso universiteto, Kodreanu įkūrė Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lygą 1923 metų kovo 9 dieną.

Vos po trijų savaičių po to, kai Rumunijos Nacionalinė Asamblėja parodė kovongo nacionalistinio, antižydiško judėjimo reikalingumą, pakeisdama konstituciją taip, kad būtų leidžiama beveik kiekvienam žydui šalyje tapti piliečiu. Kai Kodreanu išgirdo šias naujienas, jis ėmė verkti. Nacionaliai mastantys rumunai buvo apstulbinti.

Buvo paprasta priežastis pasibaisėjimui asamblėjos savavališkam peoplgiui. Rumunijos žydai buvo akivaizdžiai svetimkūnis nacionaliniame organizme. Jie skyrėsi nuo rumunų, tiek savo kalba, apranga, papročiais, religija, rase ir dvasia. Nei jie ruošėsi keisti savo būdą: tai buvo rumunai, kuriuos reikėtų keisti tam, kad jie įtiktų jiems.

Rumunijos žydai nebuvo patenkinti, teršdami šali marksizmu. Nuo ankstyvojo devynioliktojo amžiaus kontroliavo Rumunijos finansus, komerciją ir pramonę. Kaip pasakė istorikas Leon Sahar, su charakteringa žydiška arogancija: „Antisemitizmui nereikėjo didesnio stimuliavimo mažoje, netolerantiškoje Rumunijoje.“ Žydai sudarė tik vidurinę klasę, praktiškai vienintelę inteligentišką klasę ir šalies komercija pasitoviau pereinavo jų rankomis. Jie buvo karčiai nekenčiami rumunų valstietijos.

Po to, kai Rumunija atgavo nepriklausomybę iš Osmanų imperijos 1879 metais, Rumunijos valstybės vyrai ir inteligentai bandė ten gyvenančiams žydams jokiais sąlygomis nesuteikti pilietybių. Spaudimas iš Europos galingųjų šalių, visada norinčių patenkinti savo žydus finansininkus, privertė Rumunijos valdžią pripažinti teorinę žydų teisę į pilietybę. Tačiau, kadangi tinkamumas priklausė nuo tarnybos Rumunijos kariuomenėje, arba pripažinto asmens aukšto moralinio charakterio, nedaugelis žydų tetapo piliečiais.

Nepaisant to, žydų ekonominė valdžia pamažu augo. Per metus kai Kodreanu siekė kovoti prieš jų įtaką, Rumunijos žydams priklausė beveik visi šalies bankai ir laikraščiai. Liberalusis istorikas Eugen Veber yra pažymėjęs, kad tame periode 80% bankų darbuotojų ir 70% žurnalistų buvo žydai, kaip 139 ir 142 Bukarešto fondo biržos narių buvo žydai.

Jų rankose esanti Rumunijos ekonomika leido žydams naudotis įgyta valdžia ir šalies politinėje sistemoje. Didesnės partijos – liberalai, Valstiečių partija, vadovaujama karo didvyrio, Generolo Averesku ir agrarinė partija – visomis buvo galima pasikliauti, ginant žydiškus interesus. Šios partijos tapo tokios deformuotos savo tarnavimo žydams, kad buvo vargiai įmanoma jas atskirti. Kaip rašė Kodreanu: „Fundamentaliai tarp jų nebuvo jokių skirtumų, išskyrus asmeninių interesų formas – tas pats dalykas skirtingose formose. Jie netgi neturėjo pasiteisinimo išsiskiriančiomis nuomonėmis. Vienintelė jų motyvacija buvo asmeninės naudos religija.

Nepaisant Kodreanu ir jo remėjų pastangų, studentų streikas nepavyko. 1923 metų rudenį Rumunijos studentai grįžo mokytis. Jie laimėjo kelis materialinius pagerinimus, bet valdžia nedarė jokių konsesijų dėl žydų, besiveržiančių į universitetus ribojimo.

Pilni nevilties dėl nepavykusio studentų streiko, palydėto pilietinių teisių suteikimo žydams atėjūnams, Kodreanu ir Ion Mota, jaunas nacionalistas iš Transilvanijos, suplanavo pasikėsinimų planą, kuris baigėsi išdavyste ir areštu.

Savo teisme, Bukarešte, Kodreanu prisiėmė pilną atsakomybę už planą. Silpnas persekiojimas ir akivaizdi prisiekusiųjų simpatija, visų gimusių rumunais, laimėjo jam ir jo bendražygiams išteisinimą. Tik Mota liko kalėjime: pirmą teismo dieną jis nušovė išdaviką jo kameroje.

Kodreanu grįžo į Iasą ir tęsė savo darbą, organizuojant Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lygą. Stokodami finansų ir darbo jėgos, Kodreanu ir Kryžiaus Brolija, kaip buvo žinomas Lygos jaunimo padalinys, pradėjo statyti susirinkimų pastatą Ungene už kelių mylių nuo Iaso. Vaizdas su sunkiai dirbančiais vidurinėsios klasės studentais, su kirviais ir kastuvais, buvo kažkas beveik negirdėta Rumunijoje iki to laiko. Tai turėjo didžiulį poveikį vietiniams kaimiečiams. Daugelis jų prisidėjo ir, tuo pačiu, jie pradėjo sužinoti apie Kodreanu idėjas Rumunijos regeneravimui.

Tačiau Kodreanu ir jo remėjai nebuvo ilgam palikti ramybėje. Praėjus trejoms savaitėms nuo statybų projekto Ungene pradžios, jaunieji brolijos vyrai buvo apsupti, suimti ir nutempti į Iaso policijos būstinę. Jie buvo mušami ir kitaip skriaudžiami. Tik nemažo vedančių Iaso piliečių skaičiaus įsiterpimas užtikrino jų paleidimą.

Kodreanu ir profesorius Kuza paprašė Vidaus reikalų ministro pašalinti iš pareigų atsakingą pareigūną, policijos prefektą, Manciu. Manciu net nebuvo įspėtas, o vietoje to, jis buvo apdovanotas ir paaukštintas. Iaso žydai parodė savo pritarimą, nupirkdami jam automobilį.

Po kelių mėnesių, 1925 metų spalio 25 dieną, Manciu vėl susidūrė su Kodreanu, šį kartą, teismo salėje, kurioje Kodreanu ruošėsi ginti studentą, kuris buvo suimtas policijos reido metu, statybose Ungene. Apsuptas savo žandarų, Manciu užšoko ant Kodreanu. Šį kartą Kodreanu atsisakė būti pažemintas. Jis išsitraukė savo revolverį ir nušovė policijos prefektą.

Kodreanu buvo teisiamas Tunul Severin, kraštutiniuose Rumunijos pietvakariuose, kaip įmanoma toliau nuo Moldavijos, kurioje simpatijos Kodreanu buvo ypač stiprios. Nepaisant to, teismas, susirinkęs dideliame teatre, buvo pripildytas tūkstančių Kodreanu remėjų. Vedantys rumunai liudijo Kodreanu naudai, kol valstybės liudininkai stenėjo neįtikinamus Manciu žiaurumo neigimus. Užtrukę dvidešimt penkias minutes, prisiekusieji Kodreanu išteisino.

Kodreanu apribojo savo politinę veiklą sekantiems vieneriems metams. Netrukus po teismo dėl Manciu, jis vedė Eleną Ilinoiu. Jis ir jo nuotaka nuvyko Prancūzijon, kurioje Kodreanu pratęsė savo studijas Grenoblio universitete ir įgijo politinės ekonomikos dakturatūrą.

1927 metų gegužę Kodreanu sugrįžo į Rumuniją. Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lyga skilo į dvi dalis ir profesorius Kuza netrukus išvarė savo oponentus iš Lygos.

Atotrūkis tarp Kuzos ir Kodreanu jau kurį laiką augo. Kuza iš esmės buvo konservatyvus ir, nepaisant jo doktriniško antisemitizmo, jis pasirodė daugiau, negu vienąkart linkęs bendradarbiauti su pripažintomis politinėmis partijomis. Lyga taip pat kentėjo nuo jo organizacinių gebėjimų trūkumo.

Kodreanu ir keli nepalaužiami draugai pasitraukė iš profesoriaus Kuzos vadovaujamos Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lygos. 1927 metų birželio 24 dieną, nedideliame susirinkime bute, Iase, Kodreanu paskelbė naują judėjimą: Arkangelo Mykolo Legioną.

Legionas neturėjo jokios politinės programos. Kaip rašė Kodreanu: „Ši šalis miršta nuo vyrų stygiaus, ne nuo programų stygiaus... tai, kitaip tariant, yra, kad mums reikia ne programų, o vyrų, naujų vyrų. Nes žmonės, būdami kokie yra šiandien, suformuoti politikų ir užnuodyti žydiškos įtakos, sugadins net geriausias politines programas.

Kodreanu įsivaizdavo Legioną kaip šių naujų vyrų sukūrimo mokyklą, naują Rumunijos aristokratiją, herojų kartą. Legiono vyrai turėjo pasižymėti meile Dievui ir šaliai, tarpusavio ištikimybe ir džiaugsmingu pareigų ir auko priėmimu.

Taigi, Kodreanu suvokė, kad dvasinė revoliucija buvo politinės revoliucijos sąlyga, jei ji sukurtų bet ką su išliekamąja verte.

Be stiprios organizacinės struktūros, Legiono tikslai teliktų banalybėmis. Ir čia Kodreanu parodė savo genijų. Jis Legioną suorganizavo pagal hierarchinę tvarką. Kiekviename lygyje, nuo eilinio padalinio, lizdo, iki miestelio, miesto, rajono ir regiono grupių iki Kapitono, koku Kodreanu buvo pradėtas vadinti. Vadas patvirtindavo save ne per rinkimus, bet pajėgumu ir drąsa.

Fundamentalusis legionierių padalinys, lizdas, turėdavo nuo trijų iki trylikos narių. Jis susidėjo iš žmonių, kurie jau jautėsi taip pat, bet kurie buvo išmokyti disciplinos, veikiant už bendrą tikslą. Šitam tikslui lizdų vyrai žygiuodavo ir dainuodavo kartu, platino propagandą ir rengdavo savaitinius susirinkimus. Taip pat svarbu buvo tai, kad jie padėdavo nuskurdusiems valstiečiams gausiais savanoriško darbo projektais.

Legionas pamažu augo. Kodreanu buvo kategoriškai nusiteikęs prieš masinio masto verbavimą, kuris galėtų pakenkti Legiono standartams. Iš pradžių universitetų studentai buvo linkę pasilikti labiau pripažintose nacionalistų grupėse. Legionui pradžioje geriau sekėsi pritraukti vidurinių mokyklų mokinius ir tuos, lankančius komercinius ir techninius institutus.

Lizdai buvo kruopščiai sukuriami ir padaromi savarankiškais. Pirmą Moldavijoje ir Bukovinoje, paskui Transilvanijoje ir Valachijoje, Legionas įgavo jėgų. Netrukus Kodreanu buvo pozicijoje kreiptis į užmirštus Rumunijos vyrus ir moteris – valstiečius.

Niekas kaimuose nebuvo nenukentėjęs nuo sistemos ir sistemos žydiškųjų šeimininkų. Nepaisant staigios žemės reformos programos po karo, valstiečiams trūko įrankių, gyvulių ir kito reikalingo kapitalo. Priversti skolintis pinigus tam, kad išgyventi, jie buvo užguiti baisių skolų palūkanomis iš žydų lupikautojų. Žydų medienos kompanijos iškirtė miškus, kurie kadaise buvo bendras valstiečių turtas ir žydų spekuliantai pagrobėdavo jų žemes, ištikdavo nelaimei. Maisto stygius ir ligos buvo plačiai pasklidusios. Jeigu buvo kažkokios paguodos, randamos ūžeigoje, ji būdavo sumažinama fakto, kad ten, irgi, savininkas beveik visada būdavo žydas.

Pradžioje valstiečiai su Legionu elgėsi įtariai. Jie buvo nuvilti daugelį kartų nuo karo. Generolo Aceresku režimas, kurį iš pradžių valstiečiai rėmė su didžiuliu entuziazmu pasirodė nė kiek nesiskiriantis nuo kitų politikų. Panašiai, Valstiečių partijos politika praktikoje buvo identiška su „laissez-faire“ liberalų politika. Politikai parodydavo rūpestį valstiečių problemoms tik rinkimų metu, kai jie atvykdavo į kaimus savo limuzinais, pasakydavo gražias kalbas, pilnas dangišių pažadų ir nurūkdavo.

Kodreanu ir jo legionieriai greitai išsklaidė kaimo žmonių abejones. Jie nedalino jokių pažadų ir neprašė paramos. Vietoje to, jie įžygiuodavo, arba arkliais įjodavo į kaimus, dainuodami Rumunijos didvyriškos praeities dainas, jie sukūrė savo draugystę su nuskurdusiais žemdirbiais, prisidėdami ir padėdami kame tebūdavo jiems reikalingi. Lizdai kasė griovius, tvarkė tvoras, remontavo namus ir padėdavo nuiminti derlių. Žaliamarškiniai legionieriai šnekėjo apie ateinančią Rumuniją, kurioje visi turės savo vietą, ne pagal turtą, ar išsimokslinimą, o pagal savo charakterį ir savo tikėjimą.

1931 metais Legionierių judėjimas jau buvo pakankamai stiprus dalyvauti rinkimuose. Savo rinkiminiame manifeste Kodreanu apibendrino nacijos sunkumus: „Niekas, kas turi akis, negali nepastebėti, kad ši turtinga šalis tapo griuvėsiais. Valstiečių namai ir žemės – nelaimingų žmonių, raudojančių žmonių saujelė – rajonai, regionai, pliki kalnai, neišdirbtos lygumos, kurios nebeišaugina nieko netrutingam, nelaimingam valstiečiui – viskas yra griuvėsiuose. Valstybės biudžetas ir visa šalis yra sužlugdyta.

Ir virš šitų griuvėsių, išsibarščiusių visoje Rumunijos žemėje, yra gauja negarbingų vyrų, silpnapročių ir begėdiškų plėšikų, pasistačiusių rūmus, ignoruodami šalį, kuri kankinasi iš skausmo, tyčiodamiesi iš visų kentėjimo, nuskurdęs, vargingas rumunų valstietis. Šlykštesnis, skausmingesnis ir nedoras vaizdas niekada nebuvo regėtas pasaulyje. Milijonai būstų yra naikinami, po griuvėsiais sutraiškydami nesuskaičiuojamus Dievo paliktus žmones, kurie nebeturi nieko, išskyrus ašaras. Vainikuoti šią gėdą, niekšų, kurie apiplėšė šią žemę ir ištuštino mūsų šalies iždą, rūmai kyla didžioje ironijoje ir patyčioje.“

Rinkimai nebuvo sėkmingi. Valdančios partijos darė viską savo galioje, kad sunaikintų Legioną ir jo padalinį, Geležinę Gvardiją, kuri buvo sukurta praėjusiais metais kaip Legiono kovinis sparnas. 1931 metų sausį valdžia uždraudė Legioną po to, kai studentas nacionalistas, nepriklausantis Legionui, pasikėsino nužudyti ministrą. Nors teismai apgynė Kodreanu ir jo judėjimą, Legiono rinkiminė kampanija buvo efektyviai nuslopinta ir jokie legionieriai nebuvo išrinkti į asamblėją.

Žydai ir jų rumunai pakalikai negalėjo ilgam sulaikyti Legiono populiarumo augimo. Ir Kodreanu, ir jo tėvas, laimėjo papildomus rinkimus, darytus Moldavijoje, 1932 metais ir Legionas pateko į asamblėją.

Augant palaikymui Legionui, jo žydiški priešininkai tapo mažiau atsargūs, pažeidinėdami demokratinio proceso taisykles, kurioms Kodreanu tarimai sudarė grėsmę. Kaip istorikas Eugen Vêber, tikrai nesimpatizuojantis Legionui, rašė apie žydų valdomą Rumunijos santvarką: „Prieš bet kokią grėsmę nusistovėjusiai tvarkai jos remėjai veikė visomis turimomis priemonėmis, kad ir kokiomis žiauriomis, kad ir kokiomis nelegaliomis: armija, policija, teismai, tiek kariniai, tiek ir civiliniai, administracinis aparatas su visomis bauginimo ir priekabų galimybėmis buvo panaudojams prieš tuos, metusius iššūkį sistemai.“

1933 metais liberalioji Ion Duka valdžia, spaudžiama jos užsienio reikalų ministro, Nikolae Titulesku, vieno iš pagrindinių žydijos agentų Rumunijoje, dar kartą uždraudė Legioną. Tai buvo pasekta neišvengiamų masinių areštų: tūkstančiai legionierių buvo įkalinti koncentracijos stovyklose. Tačiau vis dar buvo garbingų vyrų Rumunijos teisinėje sistemoje. Tik Dukos budeliai buvo pripažinti kaltais, Kodreanu ir jo legionieriai buvo pripažinti nekaltais.

Kitus trejus metus Legionierių judėjimo jėga ir prestižas augo. Kodreanu organizavo darbininkų padalinį miestuose, kuris su laiku išaugo iki trylikos tūkstančių narių. Legionieriai palaikė ryšius su kitais Europos nacionalistų judėjimais. Legionierių būriai kovojo prieš bolševizmą Ispanijoje (Ion Mota, Kodreanu dešinioji ranka, žuvo ten).

1937 metų gruodžio rinkimuose Legiono rinkiminis frontas, „Viskas už Tėvynę“, tapo trečioje vietoje stipriausia šalies partija. Legionierių sėkmė, palydėta didžiulių nuostolių, kuriuos patyrė sistemos partijos, pakėlė galimybę koalicinei valdžiai, vadovaujamos Kodreanu.

Vienas vyras stojo jo kelyje: karalius Karolis II, pagal konstituciją turintis teisę priimti, arba atmesti Nacionalinės Asamblėjos pasiūlytus ministrų kabinetus. Karolis buvo autoritarinės pakraipos, bet silpno charakterio. Jo nesantuokinė afera su žyde, Magda Lupesku (tikroji pavardė, Volf), kaip ir jo ekstrevagantiškumas ir godumas, pasibaigė tuo, kad jo tėvas, karalius Ferdinandas, iš jo atėmė paveldėjimo teisę. Po Ferdinando mirties, Karolis iš Pranūzijos sugrįžo į Rumuniją 1930 metais. Su valdančiųjų partijų palaikymu, jis nuvertė savo sūnų, Michaelį ir pasivadino karaliumi Karoliu II su Magda Lupesku kaip karaliaus palydove. Dabar Rumunijos žydai rišo savo viltis su Karolio godumu ir pasileidimu, ir su įtaka, kurią jo žydė ponia turėjo silpnavaliui monarchui.

Paskatintas savo svetimtaučių patarėjų, Karolis veikė sumaniai ir klatingai. Jis atsisakė priimti bet kokią valdžią, į kurią įėjo Legionas. Įgaliojęs silpną dešiniąją partiją sudaryti prižiūrinčią valdžią, karalius Karolis užgrobė valdžią sau ir savo žydiškiems valdovams 1938 metų vasarį. Buvo sukurta marionėčių valdžia, tariamai vadovaujama Bukarešto stačiatikių patriarcho. Varomoji jėga administracijoje buvo teisingumo ministras, negailestingasis Armand Kalinesku.

Kalinesku nedelsiant įsakė suimti legionierius. Nepaisant to, kad Kodreanu išformavo savo judėjimo politinį sparną ir jo tvirto atsisakymo imtis smurtinių veiksmų prieš neteisėtą režimą, jis buvo suareštuotas, nuteistas ir pripažintas kaltu už sąmokslą prieš valstybę, įtaisyta teisme, rengtame priešais karinį teismą. Jis buvo nuteistas dešimčiai metų laisvės atėmimo ir sunkių darbų.

Nepaisant Kodreanu įkalinimo, jo milžiniškas moralinis autoritetas ir toliau įkvėpdavo uždraustus ir persekiojamus legionierius. Žydai troško jo kraujo. Magda Lupesku, kaip šiuolaikinė Estera, ragino savo meilužį jį nužudyti.

1938 metų lapkričio 28 dieną, vidury nakties, Kodreanu ir trylika jo legionierių buvo išvesti iš savo kambarų Raumnikul-Sarat kalėjime. Iš ten jie buvo nuvežti į mišką. Ten, rankomis už nugarų, jie buvo pasmaugti pagal Talmudo ritualą. Jiems mirus, žudikai jiems peršovė pakaušius. Jie pasakojo, kad jie neva bandė pabėgti.

Kodreanu žudikai turėjo nedaug laiko džiaugtis savo triumfu. Po dvejų metų Kalinesku buvo negyvas, nužudytas legionierių ir karalius Karolis, kurio svyruojanti užsienio politika baigėsi Rumunijos pasidalinimu tarp Rusijos, Vengrijos ir Bulgarijos, buvo priverstas atsistatydinti. Jis ir Magda Lupesku Rumuniją paliko amžinai.

Karaliaus Karolio režimas buvo pasektas trumpalaikės legionierių valdžios. Legiono socialinis aktyvizmas ir revoliucinis idealizmas jį darė nenaudingą stipriems režimo vyrams. Maršalas Ion Antonesku, kuris tik formaliai buvo Legiono narys, tvirtai vadovaudamas kariuomenei, sugebėjo nuversti Legioną 1941 metų vasarį.

Legionierių judėjimo nuvertimas toli gražu nereiškė Legiono galą. Pavieniai legionieriai kovojo su pasiaukojančiu heroizmu, gindami Rumuniją nuo užkariautojų ordų iš rytų. Po to, kai Antonesku režimas kapituliavo rusams, Legiono vyrai kovojo toliau, kiek tik galėjo. Marionečių režimas, kurį sovietai pastatė valdžion po karo (vadovaujamas žydės Ana Pauker), persekiojo, kankino ir žudė Legiono narius su sadistišku užsidegimu.

Tačiau Legionas gyvuoja toliau ir su juo gyvuoja Korneliu Kodreanu. Išstremti legionieriai visame pasaulyje palaiko gyvomis ir propaguoja Kapitono idėjas per nenuilstantį darbą, verčiant ir publikuojant. Gali būti teisingai pasakyta, kad nei vienas iš didvyriškų revoliucijos, nusiritusios per Europa 1920-aisiais, 30-aisiais ir 40-aisiais vadų atminimas nebuvo geriau pagerbtas savo pasekėjų, negu Kodreanu.

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Šiame, trečiajame mūsų periodinio leidinio numeryje, mes pateiksime Dytricho Ekcharto „Bolševizmo nuo Mozės iki Lenino“ trečiąją dalį Lietuvių kalba, taip pat britų nacionalisto Osvaldo Moslio raštą, ištrauką iš Džordžo Linkolno Rokvelio autobiografinės knygos „Šįkart pasaulis“ ir kitokią medžiagą.

Lietuva dabar jau yra žydiškosios Europos sąjungos gniaužtuose. Nepamirškime, kad šitie išsigimėliai jau turi ir savo „jevrosojuzo“ prezidentą-rezidentą, žinoma, puikų, tiksliau, profesionalų globalistą, kosmopolitą ir žydofilą.

Tačiau „mūsų“ valdžia Seime sistemingai mažina pensijas, atlyginimus, Andrius Kubilius, kartu su kitais masonijos pakalikais puikiai vykdo atvirai akiplėšišką, antisocialinę politiką. Tikėkimės, kad tokie „demokratų“ žaidimai su Tautos materialiniu gerbūviu padės nacionalistams žadinti Tautą, kelti nacionalizmo, nacionalsocializmo idėjas šalyje, ją vaduoti iš žydiškosios oligarchų diktatūros.

2010 – ieji metai prasideda kaip dar vieni sistemingos degeneracijos ir rasinio chaoso Europoje metai. Belieka mums, nacionalistai, paklausti savęs, ar mes sugebėsime išvaduoti Naciją, išvaduoti savo rasę iš šito jungo, kuris mus visus veda į gėdingą mirtį?

Mes teigiame, kad tai yra ne tik įmanoma, tai yra kiekvieno iš mūsų pareiga. Mes privalome žadinti Tautą, ją supažindinti su žydų klausimu, kelti nacionalinę-rasinę sąmonę.

Tikėkimės, kad šiais metais mes, nacionalistai, sugebėsime kuo daugiau apšviesti visuomenę, pamažu ją vedant link pabudimo, link nacionalinės sąmonės kilimo.

Gruodžio mėnesį žydiškieji parazitai viešai demonstravo savo sionistinę simboliką Lietuvos miestų aikštėse, žinoma, su „demokratų“ palaiminimu. Vieninteliai tam pasipriešinti išdrįso Mindaugo Murzos-Gervaldo šalininkai Šiauliuose. Tikėkimės, kad ateis laikas, kai didžioji Lietuvių Tautos dalis pradės galvoti, kodėl Lietuvoje viešai demonstruojama žydiška simbolika, kodėl svastika uždrausta, o šešiakampė žydų žvaigždė leidžiama, dar ir propaguojama?

Parazitų valdoma mūsų šalis toliau eina degeneracijos link. Antinacionalinė valdžia toliau sistemingai mažina pensijas, socialines garantijas, parazituoja Tautos sąskaita, o ši yra paskendus materializmo ir kosmopolitizmo liūne. Žinoma, dėka šito, turės kentėti ateities Nacijos kartos. Tačiau mes turime neleisti to padaryti ir pažadinti Tautą, kol dar nėra per vėlu.

LIETUVA PABUSK!

KORNELIU ZELEA KODREANU

IŠTRAUKA IŠ

„MANO LEGIONIERIAMS“

KELETAS PASTABŲ APIE DEMOKRATIJĄ

Aš norėčiau padaryti keletą pastabų iš kasdieninės patirties taip, kad tai būtų suprantama bet kokiam jaunam legionieriui, ar darbininkui.

Mes nešiojame demokratijos rūbus ir priimame jų formas. Ar jie ko nors verti? Mes dar nežinome. Bet mes žinomę vieną dalyką. Mes jį žinome tikrai. Jog kai kurios didžiausios ir labiausiai civilizuotos Europos nacijos išmetė šiuos rūbus ir įsigijo naujus. Ar jos senųjų rūbų atsikratė amžinai? Kitos nacijos labai stengiasi, kad jais atsikratytų ir irgi gautų naujus. Ar rumunų politikai yra vieninteliai išmintingi vyrai pasaulyje? Aš tuo kažkaip abejoju.

Tie, kurie juos pakeitė, ir tie, kurie nori juos pakeisti, tam turėjo savas priežastis.

Bet kodėl mes turėtumėme rūpintis kitų tautų priežastimis? Geriau rūpinkimės priežastimis, kurios mus, rumunus, padarytų pasirengusius pakeisti demokratijos rūbus.

Jeigu mes tam neturime priežastčių, jeigu tos priežastys nesamoningos, tada mes pasiliksimė tuos rūbus, net jeigu visa Europa jų atsisakytų. Tačiau jie mums yra niekam tikę, kadangi:

1. Demokratija naikina rumunų nacijos vienybę, skaldydama ją į politines partijas, versdama rumunus vienas kito neapkeisti ir taip susiskaldžiusią tautą atiduodama jungtiniam žydų galios susirinkimui sunkiu nacijos istorijos laikotarpiu.

Vien šis argumentas yra toks įtikinamas, kad įsako pašalinti demokratiją ir ją pakeisti bet kuo, kas užtikrintų mūsų vienybę – mūsų gyvybę. Nes nevienybė reiškia mirtį.

2. Demokratija padaro Rumunijos piliečius iš milijonų žydų, padarydama juos lygiais rumunams, suteikdama jiems tas pačias teises. Lygybė? Už ką? Mes čia buvome tūkstančius metų. Rankose su arklu ir ginklu. Su savo darbais ir krauju. Kodėl lygybė su tais, kurie čia buvo tik šimtą, dešimtį, ar tik penkis metus? Pažiūrėkime į praeitį: mes sukūrėme šią valstybę. Pažiūrėkime į ateitį: mes, rumunai, esame visiškai atsakingi už Didžiąją Rumuniją. Jie su ja neturi nieko bendro. Kokia būtų žydų atsakomybė už rumunų valstybės išnykimą?

Taigi: jokios lygybės darbe, aukoje ir kovoje už valstybės sukūrimą ir jokios lygios atsakomybės už jos ateitį. Lygybė? Pagal seną posakį: lygybė yra nelygiai elgtis su nelygiais. Kokios yra priežastys žydų, reikalaujančių vienodo elgesio, vienodų politinių teisių su rumunais?

3. Demokratija yra nepajėgi atkaklumui. Kadangi ji yra pasidalinama politinių partijų, kurios valdo vienus, dvejus, ar trejus metus, ji yra nepajėgi suprasti ir vykdyti ilgesnio laiko reikalaujančių planų. Viena partija pašalina kitos planus ir pastangas. Kas yra suplanuota ir statoma vienos partijos šiandien, yra sugriauinama kitos rytoj.

Šalyje, kuri turi būti statoma, kurioje statymas iš tiesų yra pirminis istorinis poreikis, šis demokratijos trūkumas sudaro tikrą grėsmę. Tai yra panašu į tokią situaciją, kuri vyrauja įstaigoje, kurioje šeimininkai yra keičiami kasmet, kiekvienam naujam šeimininkui atsinešant savo paties planus, sugadinant tai, kas buvo atlikta kitų ir pradedant naujus dalykus, kurie irgi bus sunaikinti rytojaus šeimininkų.

4. Demokratija neleidžia politikui įvykdyti savo įsipareigojimų tautai. Netgi geriausio norintis politikas demokratijoje tampa savo remėjų vergu, dėl to, kad jis, arba tenkina jų asmeninius interesus, arba jie sunaikina jo organizaciją. Politikas gyvena po tironija ir patiria grėsmę iš rinkiminių bosų.

Jis yra pastatomas į poziciją, kurioje jis turi pasirinkti tarp savo gyvenimo darbo panaikinimo ir partijos narių reikalavimų patenkinimo. Ir politikas, gavęs tokį pasirinkimą, renkasi antrąjį variantą. Jis taip daro ne iš savo paties kišenės, bet iš šalies. Jis sukuria darbo vietas, sukuria misijas – viską išlaikant iš valstybės biudžeto, kuris vis labiau ima spausti pavargusią tautą.

5. Demokratija negali naudotis autoritetu, nes ji negali jėga apginti savo sprendimų. Partija negali eiti prieš savo narius, kurie išivelia į skandalingas machinacijas, kurie plėšikauja ir vagia, nes ji bijo prarasti savo narius. Ji taip pat negali eiti prieš savo priešus, nes taip darydama ji rizikuotų savo nedorybių ir šešėlinių darbų pavišimu.

6. Demokratija tarnauja stambiajam verslui. Dėl brangaus, konkurencingo daugiapartinės sistemos charakterio, demokratija reikalauja didelių lėšų. Ji, taipogi, natūraliai tampa stambiųjų internacionalinių žydų finansininkų tarnaitė, kurie ją pavergia, jai mokėdami.

Šitokiu būdu, nacijos likimas yra atiduodamas į bankininkų klikos rankas.

Tauta nėra vedama pagal savo valią (demokratinė formulė), ar pagal vieno individo valią (diktatorinė formulė). Ji yra vedama pagal įstatymus. Aš čia nekalbu apie žmonių sukurtus įstatymus. Yra normos, prigimtiniai gyvenimo dėsniai; ir yra normos, prigimtiniai mirties dėsniai. Nacija eina link gyvenimo, arba mirties pagal savo pagarbą vieniems, ar kitiems iš šių dėsnių.

Iškyla vienas klausimas, į kurį reikia atsakyti: kas *nacijoje gali intuityviai suprasti, ar žinoti šias normas? Liaudis? Masės? Jeigu taip būtų, aš manau, kad yra perdaug tikimasi*. Minia nesupranta daug paprastesnių dėsnių. Jie jai turi būti aiškinami su pastoviu užsispyrimu, kad būtų suprasti, prireikus, ir baudžiant.

Štai yra keletas dėsnių, kurie yra imperatyviai reikalingi tautos gyvenimui, kuriuos minia tik sunkiai tesuvokia: kad, užkrečiamos ligos atveju, užsikrėtę turi būti atskirti ir yra reikalinga bendra disinfekacija; kad jog į namą patektų saulės šviesa, jam yra reikalingi dideli langai; jeigu galvijai yra gerai matinami, jie žmogui duoda daugiau maisto ir t. t.

Jeigu minia nesupranta, arba tik sunkiai supranta dėsnius, kurie yra iš karto reikalingi jos gyvenimui, kaip gali būti kieno nors įsivaizduojama, kad tai, kas demokratijoje turi vesti save, gali suprasti sudėtingiausiąsias ir neįjuntamiausias žmogiškosios vadovybės normas, kurios apima daugiau, negu save, savo gyvenimą, savo gyvenimo poreikius, arba tuos, kurie jau tiesiogiai negalioje, bet galioja aukštesniajam subjektui, nacijai?

Tam, kad daryti duoną, batus, kad dirbti žemę, vairuoti automobilį, reikia būti specializuotam. Ar nėra jokio specializacijos poreikio, kai omeny turima reikliausioji vadovybė, nacijos vadovybė? Ar nedera turėti tam tikrų dorybių?

Išvada. *Liaudis nėra pajėgi valdyti save. Ji turi būti valdoma savo elito*. Ji turi būti valdoma tos žmonių kategorijos, kuriai priklausančys gimė joje, turi tam tikrus įgūdžius ir specialybes. Taip pat, kaip bitės ugdo savo „karalienę“, taip tauta turi ugdyti savo elitą. Minia, tuo tarpu, patiki savo poreikius elitui, valstybės išminčiams.

Kas išrenka šį elitą? Minia? Remėjai gali būti rasti bet kokioms „idėjomis“, ar balsai bet kam, kas balatiruojasi į visuomeninį postą. Bet tai nepriklauso nuo žmonių supratimo apie šias „idėjas“, „įstatymus“, ar „kandidatus“, bet nuo kai ko visiškai skirtingo, individų išradingumo laimint masių gerą valią. Nėra jokio nepastovesnio ir kaprizingesnio savo nuomonėmis, kaip minia. Nuo karo ši minia buvo avareskininkų, liberalų, nacionalistų, nacionalinių valstiečių, jorgininkų ir t. t., kiekvienus liaupsindama tam, kad praėjus metams, kiekvieną apspjauti, taip suprasdama savo pačios klaidą, nukrypimą ir nepajėgumą. Jų kriterijus rinkimuose yra „imėginkime kuriuos nors kitus“. Taip rinkimas yra vykdomas ne pagal sprendimą ir žinojimą, bet nesėkmingai ir pasitikint laime.

Štai yra dvi priešingos idėjos, viena turinti tiesą, kita – melą. Tiesa, kuri tegali būti viena, yra ieškoma. Klausimas yra atiduotas balsavimui. Viena idėja laimi 10000 balsų, kita 10050. Ar yra įmanoma, kad 50 balsų daugiau, ar mažiau nulemtų, arba paneigtų tiesą? Tiesa priklauso nei nuo daugumos, nei nuo mažumos; ji turisavo pačios dėsnius ir ji nugali prieš visas daugumas, kad ir kokios triuškinančios jos bebūtų.

Tiesos suradimas negali būtų patikėtas daugumoms taip pat, kaip geometrijoje Pitagoro teorema negali būti atiduota minios balsavimui, kad patvirtinti, ar paneigti jos teisingumą; arba kaip chemikas, darydamas amoniaką, nebėga pas minią, kad ji nubalsuotų vandenilio ir azoto kiekį, arba kaip agronomas, kuris metų metus studijavo žemės ūkį ir jo dėsnius, neturi kreiptis į minią, kad jos balsavimu jis patikėtų jų teisingumu.

Ar tauta gali išsirinkti savo elitą? Tada kodėl kareiviai neišsirenka geriausiojo generolo? Tam, kad išsirinktų, kolektyvinė žiuri turėtų labai gerai žinoti:

a) strategijos, taktikos, organizacijos ir t. t. dėsnius ir

b) iki kiek konkretus individas atitinka šiuos dėsnius.

Niekas negali išmintingai išsirinkti be šių žinių. Jeigu masės nori išsirinkti savo elitą, jos būtinai turi žinoti nacionalinio organizmo vadovybės dėsnius ir kiek kandidatas į šią vadovybę, savo kvalifikacijomis ir žiniomis, atitinka šiuos dėsnius.

Tačiau masės negali žinoti, nei šių dėsnių, nei kandidatų. Todėl aš esu įsitikinęs, kad šalies valdantysis elitas negali būti išrinktas masių. Pabandyti išrinkti šį elitą yra kaip, per daugumos balsavimą, išrinkti šalies poetus, rašytojus, mechanikus, aviatorius ar atletus.

Taip demokratija, paremta rinkimų principu, pati besirinkdama savo elitą, daro esminę klaidą, iš kurios plaukia visa neteisingumo, netvarkos ir vargo situacija mūsų kaimuose. Mes čia liečiame kapitalinį klausimą, nes mes galime sakyti, kad iš šios demokratijos klaidos, kyla kitos.

Kai minia yra kviečiama išsirinkti savo elitą, ji ne tik nepajėgs jo atrasti ir išrinkti, tuoliau, ji, su retomis išimtimis, išrenka praščiausiuosius iš nacijos. Demokratija išrenka žmones be jokių skrupulų, be jokios moralės, tuos, kurie geriau sumoka, taigi tuos, su didesne korupcine galia: stebukladarius, šarlatanus, demagogus, kurie savo srityse reiškiasi per rinkiminę kampaniją. Keletas gerų žmonių gali sugebėti prasmukti pro juos, netgi geranoriški politikai. Bet jie būtų ankščiau minėtųjų vergai.

Tikrasis nacijos elitas būtų nugalėtas, pašalintas, nes jis atsisakytų konkuruoti tokiu pagrindu, jis atsitrauktų ir liktų paslėptas. Taigi, valstybei mirtinos pasekmės. Kai valstybė yra valdoma vadinamo „elito“, sudaryto iš praščiausiųjų, labiausiai korumpuotų, labiausiai nesveikų, kokius teturi, ar žmogui nėra galima paklausti, kodėl valstybė eina į pražūtį?

Taigi čia ir yra visų blogybių priežastis... amoralumo, korupcijos ir geismo visoje šalyje, valstybės turto vagiliavimo ir švaistymo, kruvino tautos išnaudojimo; skurdo ir vargo joje; atsakomybės jausmo trūkumas visose funkcijose; netvarka ir disorganizacija valstybėje, svetimšalių su pinigais, atvykstančių supirkti bankrutavusias parduotuves, kurios yra parduodamos už grašius, iš visų pusių. Šalis yra atiduodama aukcionui.

„Kas mokės daugiau?“, yra paskutinė analizė, link kurios mus nuves demokratija. Rumunijoje, ypač po karo, demokratija mums sukūrė, per rinkimų sistemą, rumunų-žydų „nacionalinį elitą“, paremtą ne drąsa ar meile šaliai, ne pasiaukojimu, ***bet šalies išdavimu, asmeninių interesų patenkinimu, kyšiu, įtakos eismu, praturtėjimu per išnaudojimą ir grobstymą, vagiliavimu, bailumu ir intriga parblokti bet kurį priešą.***

Šis „nacionalinis elitas“, jeigu toliau valdys mūsų šalį, ***prives prie Rumunijos valstybės sunaikinimo.*** Taigi, paskutinėje analizėje, rumunų tautą šiandien pasitinkanti problema yra ***netikro elito pakeitimas tikru, nacionaliniu, paremtu dorybe, meile ir pasiaukojimu už šalį, teisingumu ir meile tautai, sąžiningumu, darbu, tvarka, disciplina, dorais sprendimais ir garbe.***

Kas turi padaryti šį pakeitimą? Kas turi tikrąjį elitą pastatyti į savo vadovaujančią poziciją? Aš atsakau: bet kas, tik ne masės. Aš pripažįstu bet kokią sistemą, išskyrus „demokratiją“, kurią matau žudant rumunų tautą.

Naujasis Rumunijos *elitas, kaip ir bet koks kitas elitas pasaulyje, turi būti paremtas socialinės selekcijos principu*. Kitaip tariant, žmonių kategorija, turinti tam tikras dorybes, kurias ji plėtoja, yra natūraliai atrinkta iš nacijos kūno, tai yra, iš didžiulės sveikos valstietijos ir darbininkijos minios, kuri yra amžinai surišta su žeme ir šalimi. Šita žmonių kategorija tampa nacionaliniu elitu, skirtu vesti mūsų naciją.

Kada minios gali būti atsiklausta ir kada turi būti? Jos turi būti atsiklausta prieš didžiulius sprendimus, kurie veikia ateitį tam, kad ji tartų savo žodį, ar ji gali, ar negali, ar ji yra dvasiškai pasirengusi, ar nepasirengusi eit tam tikru keliu. Jos turėtų būti atsiklausoma klausimais, veikiančiais jos likimą. Tai yra turima omenyje kaip „tautos apklausa“, tai nereiškia tautos išrenkamo elito.

Bet aš pakartojau savo klausimą: „Kas nustato kiekvieno vietą elite ir kas visus surikiuoja? Kas nustato selekciją ir pašventina nacijos elito narius?“ Aš atsakau: „Senasis elitas“.

Vėliau minėtasis nerenka ir neįvardija, bet kiekvieną išventina savo vietoje, į kurią buvo pakilta per savo pajėgumą ir moralinę vertę. Šventinimas yra daromas su to elito konsultuojančiuoju vadovu ir jo elitu. Taigi, nacionalinis elitas turi pasirūpinti, kad po savęs paliktų save pranokstantį elitą užimti savo vietą, tačiau elitą, paremtą ne paveldimumu, bet socialine selekcija, pritaikomą su didžiausiu griežtumu. Paveldimumo principas pats savaime nėra pakankamas. Pagal socialinės selekcijos principą, pastoviai gaivinamas elementų iš tautos gelmių, elitas save visada išlaiko energingus.

Pagrindinė istorinė klaida buvo, kad, kur elitas būdavo sukuriamas selekcijos principu, jis kitą dieną atmesdavo jį pagimdžiusį principą, pakeisdamas jį paveldimumu, taip pašventinant neteisingą ir pasmerktą įgimtų privilegijų sistemą. Tai buvo protestas prieš šią klaidą, nes demokratija gimė dėl degeneravusio elito pašalinimo ir įgimtų privilegijų panaikinimo. Selekcijos principo apleidimas priveda prie neteisingo ir degeneravusio elito, kuris, taipogi, priveda prie demokratijos aberacijos.

Selekcijos principas pašalina, tiek rinkimų, tiek paveldimumo principą. Jie atšaukia vienas kitą. Tarp jų yra konfliktas, nes, jeigu yra selekcijos principas ir, tokiu atveju, minios nuomonė ir balsas nesvarbūs, arba ji išrenka tam tikrus kandidatus ir, tokiu atveju, jis daugiau neveikia.

Taipogi, jeigu yra priimamas selekcijos principas, paveldimumas neturi jokio vaidmens. Šie du principai negali eiti kartu, nebent įpėdinis atitinka selekcijos dėsnius.

Ir, jeigu nacija neturi jokio tikro elito – pirmo paskirti antrąjį? Aš atsakau vienintele fraze, kuri turi nenuginčijamą tiesą: tokiu atveju, *tikrasis elitas gimsta iš kovos prieš degeneravusį ir netrikraį elitą*. Tai irgi yra paremta selekcijos principu.

Taigi, apibendrinant, elito vaidmuo yra“

a) Vesti naciją pagal tautos gyvenimo dėsnius.

b) Po savęs palikti įpėdinį elitą, paremtą ne paveldimumu, bet selekcijos principu, nes tik elitas žino gyvenimo dėsnius ir gali spręsti iki kokio masto tauta, pagal įgūdžius ir žinias, laikosi šių dėsnių.

Tai yra kaip sodininkas prižiūri savo sodą ir pasirūpina, kad, prieš jo mirtį, būtų paveldėtojas, pakeitimas, nes tik jis vienintelis gali pasakyti, kuris iš dirbančiųjų su juo, yra tinkamiausias užimti jo vietą ir tęsti jo darbą.

Kuo turi būti pagrįstas elitas? a) Dvasios grynymu. b) Pajėgumu darbui ir kūrybingumui. c) Drąsa. d) Kietu gyvenimo būdu ir pastoviu kovojimu prieš naciją išstinkančius sunkumus. e) Neturtingumu, tai yra, savanorišku atsisakymu kaupti asmeninį turtą. f) Tikėjimu Dievu. g) Meile.

Manęs buvo klausta, ar mūsų veikla kol kas sekė tas pačias linijas, kaip ir krikščioniškoji bažnyčia. Aš atsakau: mes darome didžiulį skirtumą tarp mūsų ir krikščioniškosios bažnyčios sekamos linijos. Bažnyčia mus dominuoja iš viršaus. Ji pasiekia tobulybę ir didybę. Mes negalime nužeminti šios erdvės tam, kad paaiškinti savo veiksmus.

Mes, per savo veiksmą, per visus savo veiksmus ir mintis, siekiame šios linijos, keldami save kuo aukščiau prie jos, kiek mūsų kūnų nuodėmių našta ir mūsų kritimas per prigimtine nuodėmę leidžia. Lieka matyti, kiek mes galime save pakelti link šios linijos per savo žemiškas pastangas.

INDIVIDAS, NACIONALINIS KOLEKTYVAS, NACIJA

„Žmogaus teisės“ yra ribojamos ne tik kitų žmonių teisių, bet ir kitų teisių. Yra trys skirtingi subjektai:

1. Individas.

2. Dabartinis nacionalinis kolektyvas, visų tos pačios nacijos individų visuma, gyvenančių valstybėje esamu metu.

3. Nacija, tai istorinis subjektas, kurio gyvenimas tęsiasi amžius, jos šaknys įsiskverbios giliai laiko gelmėse ir turi begalinę ateitį.

Nauja didžiulė demokratijos klaida, paremta „žmogaus teisių“, yra tik vieno iš šių trijų subjektų, individo, interesų pastebėjimas ir rūpinimasis jais; ji nepaiso antrojo, arba niekina jį ir neigia trečiąjį.

Visi iš jų turi savo teises ir pareigas, teisę gyventi ir pareigą nepažeisti kitų dvejų teisės gyventi. Demokratija rūpinasi užtikrinti tik individo teises. Štai todėl mes demokratijoje liudijame didžiulį nusiminimą. Individas mano, kad jis gali kesintis, su savo neribojamomis teisėmis, į viso kolektyvo teises, kurių jis mano galįs sutripti ir apiplėšti, taigi, demokratijoje yra paliudijamas šis plyštantis vaizdas, ši anarchija, kurioje individas nesuvokia nieko už savo asmeninių interesų.

Taipogi, nacionalinis kolektyvas rodo nuolatinę tendenciją aukoti ateitį – nacijos teises – už dabartinius savo interesus. Štai todėl mes liudijame negailestingą savo miškų, kasyklų, naftos rezervų, eksploatavimą ir atidavimą, pamirštant, kad yra šimtai rumunų kartų, mūsų vaikų vaikai, ateisiančių po mūsų, kurios taip pat tikisi gyventi ir tęsti nacijos gyvenimą. Ši sumaištis, šis santykių pažeidimas, atneštas demokratijos, konstatuoja tikrą anarchiją, natūralios tvarkos sutrikdymą ir yra viena iš esminių nesantaikos visuomenėje priežasčių.

Darna tegali būti atkurta tik atkūrus natūraliąją tvarką. Individas turi atsiskaityti aukštesniajam subjektui, nacionaliniam kolektyvui, kuris, taipogi, turi atsiskaityti nacijai.

„Žmogaus teisės“ nebėra beribės, bet ribojamos nacionalinio kolektyvo teisių, šios, taipogi, ribojamos nacijos.

Pagaliau, atrodytų, kad demokratijoje bent individas gyvena nuostabiai. Bet realybėje, ***ir tai yra galutinė demokratijos tragedija***, individas neturi jokios teisės, nes kur yra susirinkimų laisvė mūsų šalyje, laisvė rašyti,

sažinės laisvė? Individas gyvena po teroru, cenzūra, apgulties būsenoje; tūkstančiai žmonių yra areštuojami, kai kurie nužudomi už savo tikėjimą, kaip prie tironiškiausių valdovų. Kur yra „suverenios minios teisė spręsti savo likimą“, kai mitingai yra draudžiami ir kai tūkstančiams žmonių yra trukdoma balsuoti, kai su jais neteisingai elgiamasi, jiems grasinama mirtimi, jie žudomi? Jūs sakysite: „Taip, bet šie žmonės nori **keisti** Konstituciją, riboti mūsų laisvės, primesti **kitą** valdymo formą!“

Aš klausiui: „***Ar demokracija gali teigti, kad tauta nėra laisva nuspręsti savo pačios likimą, keisti savo Konstituciją, savo valdymo formą, kaip ji tenori, gyventi su didesnėmis, ar mažesnėmis laisvėmis, kaip pasirenka?***“

Tai yra galutinė tragedija. Realybėje, demokratijoje žmogus neturi jokių teisių. Jis jas prarado nei nacionalinio kolektyvo, nei nacijos naudai, bet politikierių finansininkų, bankininkų ir rinkiminių agentų kastos naudai. Pagaliau, paskutinė filantropija individui. Masoniška demokratija, per neregėtą niekšiškumą, apsimeta taikos šioje žemėje apaštalu, tuo pačiu metu, skelbdama karą tarp žmogaus ir Dievo. Taika tarp žmonių ir karas prieš Dievą.

Šis niekšingumas susideda iš žodžių „taika tarp žmonių“ naudojimą tam, kad pasiversti „Taikos“ apaštalu, pasmerkiant Jį kaip žmonijos priešą. Ir, tuoliau, ši niekšybė susiduria iš to, kad jie vaidina, kad nori išgelbėti žmonių gyvybes, kai, iš tiesų, jie juos veda į mirtį; apsimetinėja gelbėjant jų gyvenimus nuo karo, velniškai juos pasmerkdamą amžinam prakeiksmui.

NACIJA

Į naciją įeina:

- 1. Visi dabar gyvenantys rumunai.***
- 2. Mūsų protėvių ir mirusiųjų dvasios ir kapai.***
- 3. Visi, kurie gims rumunais.***

Tauta suvokia savo egzistenciją, kaip ji suvokia savo visumą, ne tik savo sudedamąsias dalis ir jų individinius interesus.

Nacija turi:

- 1. Fizinę, biologinę tėvonystę: kūną ir kraują.***
- 2. Materialinę tėvonystę: šalies žemę ir jos turtą.***
- 3. Dvasinę tėvonystę, į kurią įeina:***

A. Jos Dievo, tautos ir gyvenimo koncepciją. Ši koncepcija sudaro turtą, dvasinę tėvonystę. Šios srities apribojimai yra nustatomi pagal koncepcijos blizgesio ribas. Yra šalis su nacionaline dvasia, tos dvasios lūkeščiais, dvasios, pasireiškiančios iš apreiškimo ir pačios nacijos pastangų.

B. Jos garbė, kuri blizga pagal nacijos pripažinimą per jos istorinę egzistenciją, normas, gautas iš jos Dievo, tautos ir gyvenimo koncepcijų.

C. Jos kultūra: jos gyvybės vaisius, jos pačios pastangų mastyme ir mene kūrinys. Ši kultūra nėra internacionalinė. Ji yra nacionalinio genijaus, kraujo išraiška. Kultūra yra internacionalinė savo blizgesiu, bet nacionalinė savo kilme. kažkas padarė gerą palyginimą: duona gali būti naudojama internacionaliai, bet ji turi žymę žemės, iš kurios ji atvyko.

Kiekviena iš šių tėvonyščių turi savo paskirtį. Visos trys privalo būti ginamos nacijos. Bet iš visų svarbiausia yra dvasinė tėvonystė, nes ji vienintelė yra amžina, ji vienintelė peržengia visus laikus. Senovės graikai šiandien yra su mumis ne dėl savo kūnų, nesvarbu, kad ir kokie atletiški – jie dabar tėra tik pelenai – nei dėl materialinio turto, jei jie tokį turėjo, bet dėl savo kultūros.

Nacija gyvena amžinai per savo koncepcijas, garbę ir kultūrą. Dėl šių priežasčių nacijų valdovai turi spręsti ir veikti ne materialinių ir fizinių nacijos interesų pagrindu, bet nacijos istorinės garbės, nacijos amžinųjų interesų pagrindu. Taigi: ne duona bet kokia kaina, o garbė bet kokia kaina.

NACIJOS AUKŠČIAUSIASIS TIKSLAS

Ar tai yra gyvybė?

Jei tai yra gyvybė, tada priemonės, kuriomis nacijos to siekia tampa nereikšmingos. Visos yra teisėtos, net ir blogiausios.

Taigi klausimas gali būti šitaip užduotas: kokios ***yra internacionalinio elgesio normos?*** Nacijų gyvuliški insinktai? Tigras jose? Ar čia galioja žuvų jūroje, ar žvėrių miške taisyklės?

Aukščiausiasis tikslas nėra gyvybė. Jis yra prisikėlimas. Nacijų prisikėlimas Jėzaus Kristaus, išganytojo, vardu. Kūryba ir kultūra yra tik priemonės, o ne atgimimo tikslas. Kultūra yra talento vaisius, kurį Dievas pasėjo mūsų nacioje ir už kurį mes esame atsakingi. Laikas ateis, kai visos pasaulio nacijos pakils iš mirties su visais savo mirusiaisiais, visais savo karaliais ir imperatoriais. Kiekviena nacija turi savo vietą priešais Dievo sostą. Galutinė akimirka, „prisikėlimas ir mirusiųjų“, yra aukščiausias ir nuostabiausias tikslas, kurio nacija tegali siekti. Taigi, nacija yra subjektas, kuris gyvena net ir už šios žemės ribų. Nacijos yra realybės taip pat ir kitame pasaulyje, ne tik šitame. Mums, rumunams, mūsų nacijai, kaip ir ***kiekvienai nacijai pasaulyje, Dievas paskyrė atskirą misiją; Dievas mums yra davęs istorinį likimą.***

Pirmasis įstatymas, kurio kiekviena nacija turi laikytis, yra savo likimo pasiekimas, jai paskirtos misijos įvykdymas.

Mūsų nacija neapleido to tikslo, nepaisant to, kokia ilga ir sunki buvo jos pačios Golgota. Ir dabar mes esame susidūrę su kalnų aukščio kliūtimis.

Ar mes būsimė silpna ir baili karta, kuri išsižadės, esant grėsmėms, Rumunijos lemties ir išsižadės savo nacionalinės misijos?

LINKOLNO ROKVELIO RELIGIJA

„Mes tikime, kad Adolfas Hitleris buvo neperprantamos Apvaizdos dovana pasauliui, esančiam ant žydų-bolševikų katastrofos slenkščio ir, kad liepsnojanti šio didvyriško vyro dvasia gali mums suteikti stiprybę ir įkvėpimą pakilti iš persekiojimo ir neapykantos gelmių, pasauliui atnešti naują spindinčio idealizmo, realistiškos taikos, tarptautinės tvarkos ir socialinio teisingumo visiems žmonės gimimą.“

- VII Nacionalsocialistų principas

„Pamažu, dalimi po dalies, aš pradėjau suprasti. Aš suvokiau, kad nacionalsocializmas, naikinama Adolfo Hitlerio pasaulėžiūra, buvo mokslinio rasinio idealizmo doktrina – iš tiesų – nauja religija mūsų laikams.“

- „Šįkart pasaulis“, 155 psl.

1940 – aisiais metais jaunas Brauno universiteto studentas paliko savo studijas stoti į JAV laivyną kovoti prieš Adolfą Hitlerį. Po aštuoniolikos metų, 1958 – aisiais, tas pats vyras, iškilmingai stovėdamas priešais svastikos vėliavą savo namuose, Arlingtone Virdžinojoje, prisiekė savo gyvenimą Adolfui Hitleriui. Apačioje pateikiamas Rokvelio pasakojimas apie savo „atsivertimą“ iš jo autobiografinės knygos „Šįkart pasaulis“.

Mano galvoje nebuvo jokios abejonės. Aš parėjau namo ir pasikabinau gražią vėliavą per visą sieną. Viduryje aš pastačiau Adolfo Hitlerio atvaizdą. Tada aš po ja pastačiau mažą knygų lentyną ir priekyje uždegiau tris žvakes, padarydamas šventą altorių Adolfui Hitleriui.

Aš uždariau užuolaidas, uždegiau žvakes ir atsistoju priešais naująjį altorių. Pirmąkart nuo tada, kada praradau savo krikščionišką religiją, aš patyriau sielą jaudinantį jausmų pakylimą, kuris yra neduodamas mūsų moderniems, steriliems, ateistiškiems „intelektualams“, bet kuris iš tiesų judino Žemę nesuskaičiuojamus amžius: religinį patyrimą. Aš ten stovėjau mirgančioje žvakių šviesoje, nei garso namuose, nei dvasios arti manęs, ar žinančios, ką aš darau, ar tuo besirūpinančios.

Bet, bežiūrėdamas į didžiausio dvidešimties amžių proto veidą, aš pajutau neįtikėtiną „religinę“ galią, besiliejančią į mane, kas būtų lengvai suprasta bet kokio laukinio indėno, aušroje stovinčio ant viršukalnės ir

prieš mūšį bendraujančio su Didžiąja Dvasia – bet kurios intelektualai atsisakė dėl savo išpuikimo, kad jie gali „žinoti“ viską.

Aš prisiminiau Vado žodžius: „Kai žmonių širdys dūžta ir žmonių dvasios yra neviltyje, tada iš praeities prieblandos, didieji priespaudos ir rūpeščio, gėdos ir vargo, dvasinės vergijos ir fizinių suvaržymų užkariautojai žiūri žemyn į juos ir ištisia savo amžinasias rankas vilties netekusiems mirtingiesiems. Bėda tautai, kuri yra susigėdusi jas paimiti.“

Aš buvau pajudintas kaip neįmanoma nusakyti žodžiais. Aš visas pašiurpau, mano akys buvo visos pilnos meilės ir dėkingumo šiam didžiausiam iš visų žmogiškųjų vargų ir gėdos užkariautojų ašarų ir mano kvėpavimas vyko mažais atodūsiomis. Jei aš nebučiau žinojęs, kad Vadas būtų niekinęs tokį nusižeminimą, aš būčiau puolęs ant kelių melstis, bet, vietoje to, aš iškėliau savo ranką amžinuoju romėnų legionų sveikinimu ir pakartočiau šventuosius žodžius: „HEIL HITLER!“, reikšdamas kiekvieną mažą skiemenį visa savo širdimi, protu ir dvasia.

Adolfas Hitleris man nebebuvo tik didis protas. Dabar aš supratau neperprantamą žmogiškosios dvasios galią. Dabar aš žinoju, kodėl tos žmogiškosios dvasios galia dešimtis tūkstančius metų, vėl ir vėl, užkariaudavo galingiausius fizinės jėgos agregatus ir tironiją, nepaisant galimybių ar jėgų santykio! Aš apibėgau pilną ratą nuo laukinio ir vaikiško gyvulio instinkto – primityviosios žmonijos daugumos stadijos – iki paiko ir sterilaus intelektualizmo – įsitikinusių marksistų ir liberalų stadijos ir, pagaliau, su Didžiojo Vado pagalba, suradau savo kelią atgal į natūralų pasaulio supratimą, laisvai suteiktą kiekvienam šuniui ir sliekui, ir beždžionei, ir žmogui, iš kurio intelektas yra tik neseniai išsiplėtojęs „triukas“. Aš suradau savo kelią į tą nesamoningą amžiną mįslių suvokimą, kuris tegali būti vadinamas „išmintimi“ – tuo pačiu dalykų esmės suvokimu, kuris, skirtingais pavidalais, sudarė visų didžiųjų vadų mokymų pagrindą visais laikais.

Manyje nurimus emocinei audrai, ji mane paliko su šventu MISIJOS jausmu, kuris yra esminis revoliucinio vado ginklas ir šarvas. Kai anksčiau aš turėjau kovoti prieš tironijos ir regresijos jėgas, taip dabar AŠ TURĖJAU prieš jas kovoti. Bet, tuo labiau, aš savyje pajutau GALIĄ nugalėti – jėgą už mano paties jėgos, galimybę elgtis teisingai, netgi kai aš buvau priblokštas nutikimų. Ir ta jėga manęs dar nepavedė. Ji ir nepaves. Tai yra galia už atomo, jėga, ne intelektualo vadinama „religine“, šios dienos „protų“ vadinama „psichologine savihipnoze“ ir tų, kurie išmoko tikrą išmintį, vadinama „nežinomybe“.

Aš su ramiu užtikrintinumu žinoju būtent tai, ką reikia daryti ir, sunkiai paaiškinama prasme, kas laukia ateityje. Tai buvo kažkas lyg žiūrėjimas į kelią iš dangaus, jau nuo žemės mačius posukį.

Pasaulis akivaizdžiai artėja link negirdėto, sunkiai įsivaizduojamo susidūrimo tarp tamsiųjų koncentruoto abejingumo, gobšumo, pavydo, neapykantos ir kvailumo jėgų – sukurtų ir vedamų klastingosios žydijos ir žūstančių Gamtos elito jėgų – baltojo žmogaus.

Žydija, su savo marksistine demokratine skaitlingumo viršenybės idėja, grasino pasaulyje parblokti baltąją žmoniją, nepaisant ribų, ar politinio priklausomumo, vien tik krebždančia spalvota ir menkesniąja mase, kuri už baltosios civilizacijos kūrėjus gausesnė santykiu 7:1.

Adolfas Hitleris mums parodė kelią į išganymą. Tai būtų mano uždavinys šioje Žemėje nešti Jo idėjas ir jo „laboratorinį pavyzdį“ į visišką pasaulinę pergalę. Aš žinoju, kad aš neišgyvenčiau pamatyti pergalę, kurią padaryčiau įmanoma. Bet aš nemirsiu tol, kol aš tos pergalės neužtikrinau.

Šturmuotojas Juozas

JUDOFILIJA LIETUVOS UŽSIENIO REIKALŲ MINISTERIJOJE

Sveiki, tautiečiai, ponas ekscelencija V. Ušackas savo vizite į „išrinktosios tautos“ valstybę – Izraelį, pademonstravo, kad yra tikrų tikriausias žydijos pakalikas ir Lietuvių Tautos išgama. Vadinamoji demokratija teigia kovojanti už „žodžio laisvę“, „toleranciją“ ir panašius lozungus. Tačiau iš to, ką sužinosite, iškils natūralus klausimas: kodėl tos „tolerancijos ir žodžio laisvės“ nėra tam, kas nėra palankus žydams, kodėl žydija turi būti virš kitų tautų?

Žydų organizuotame „kovos prieš antisemitizmą forumė“ ponas „ekscelencija“ **V. Ušackas atvirai teigė, kad visuomenę reikia ugdyti nepakantumo totalitarizmui ir antisemitizmui dvasia**. Išskyla klausimas: kodėl tada teigiate, kad gyvename demokratinėje Lietuvoje, kurioje galima skleisti savo pažiūras ir idėjas? Žinoma, tokie „demokratai“ atsakys, kad „antisemitizmas yra blogis“. Vyskūpas Viljamsonas, kurį užipulė žydai, yra sakęs, kad antisemitizmas negali būti blogas, jeigu jis nėra neteisingas. O teisingas jis ir yra. Tai turėtų įrodyti Talmudas, žydų tautos istorija ir jos dabartiniai veiksmai.

Užsienio reikalų ministras taipogi aiškino, kad Lietuvos sostinė, Vilnius, turi tapti „Lietuvos Jeruzale“. Šitoks pasisakymas atvirai propaguoja Lietuvos sužydinimą ir svetimų, parazituojančių elementų veisimą Lietuvos teritorijoje Lietuvių Nacijos gyvybinės erdvės sąskaita.

Žodžio laisvė egzistuoja tiems, kurie laižo žydiškus pasturgalius, Lietuvių Nacijos tikriesiems gynėjams ir kovotojams jos nėra, tėra jos parodija, arba iliuzija, skirta apmulkinti mases. Jeigu gali būti rengiama konferencija prieš antisemitizmą, kodėl antisemitai negali rengti savo konferencijos? Demokratai sakys: „tai antidemokratiška, tai nežmoniška“. Palaukit, mielieji demokratai, ar nematote, kad neigiate savo pačių tariamus principus? Anot jų, dera toleruoti ir kitą nuomonę... Akivaizdu, kad taip nedarote, o tik plaunate smegenis jaunimui ir visai visuomenei apie holokausto farsą (apie jį galite skaityti informatyvų Šturmuotojo Manto straipsnį 2009 – ują metų gruodžio

mėnesio Šturmuotojo numeryje).

Lietuvos užsienio reikalų ministerijoj sėdint tokiam nuolankiam žydų pakalikui, kaip ponas Vygaudas, tegalime tikėtis atvirai pro-žydiškos politikos ne tik užsienyje, bet ir viduje. Tokie žmogeliukai, kaip gerbiamasis Vygaudas žygiuoja ten, kur pamosikuojama pinigine kupiūra, bet kai iššauna pirmoji kulka, arba kur nors kitur jiems pasiūlomi dar didesni pinigai, jie pabėga.

Lietuvos turtas ruošiamas išdalinti žydiškiems parazitams, tuo tarpu, užsienio reikalų ministras atvirai propaguoja Vilniaus kraštą kolonizuoti litvakais (žydų parazitais). Tautos išgama, pasivadinęs ekselencija užsienio reikalų ministru, teigė, kad „Vilnius turi atgauti Lietuvos Jeruzalės šlovę“. Tautiečiai, ar nematote, kad baltoji rasė ir Lietuvių tauta pamažu nyksta? Juk demografinė statistika akivaizdi. Vietoje to, kad taisyti situaciją, „mūsų“ valdžia (Briuselio kolaborantai) skatina Lietuvą atiduoti žydijos valiai.

„Mūsų“ ponas ministeris teigia, kad „reikia kalbėti apie holokaustą“. Gaila, kad **negalima apie jį kalbėti tiesos, o tik melą, kuris naudingas žydų-kapitalistų mafijai**. Iš tokių šabesgojų, kaip ponas Vygaudas kalbų iškyla klausimas: Lietuva Lietuviams, ar Lietuva „litvakams“? Žinoma, šitie parazitai teigs, kad „Lietuva visiems“. Tačiau taip nėra, nebuvo ir niekada nebus. Lietuvių Tauta ir baltoji rasė pamažu eina link išnykimo, Europa skęsta spalvotame tvane, o šitas Tautos išgama dar drįsta skatinti žydų kolonizaciją Vilniaus krašte (atviras raginimas Vilnių paversti „Lietuvos Jeruzale“.

Skelbiama demokratija ir žodžio laisvė, tačiau atvirai kurstoma netolerancija antisemitiškų pažiūrų žmonėms. Aš, kaip nacionalsocialistas, niekada neskatinau tolerancijos savaime, tolerancijos Nacijai ir rasei nuodingiems elementams. Tačiau mes, nacionalistai, atvirai ir pasakome, kad mes ne tik neturim tolerancijos visiems, bet kad tokia yra ir neįmanoma. Tuo tarpu, demokratai vaizduoja esantys didžiausi iš visų „tolerastų“, tačiau atvirai skatina nepakantumą iš esmės kitaip mastantiems, t. y. tiems, kurie nėra demokratai. Šitų demokratų dviveidiškumas tampa vis labiau akivaizdus.

Tautiečiai, **kiek dar turime leisti šitiems išsigimėliams naikinti mūsų Tėvynę ir vesti mūsų Naciją į biologinį išnykimą?** Atsakau: **MES TO NIEKADA NETURĖJOME LEISTI, NETURIME LEISTI, NEI DABAR, NEI KADA NORS**. Stokite į šventą kovą už Nacijos išlikimą, už Nacijos ateitį, už Nacijos atgimimą! Nacijos atgimimas atneš visuotinį baltosios arijų rasės atgimimą, kuris suduos mirtiną smūgį žydijos parazitinei pasaulio struktūrai. Kadaise žydų sukurstyti komunistai-marksistai svajojo apie pasaulinę komunistinę revoliuciją... Prisipažinsiu, kad **aš svajoju apie pasaulinę antisemitinę revoliuciją! Pasauliui seniai metas suprasti žydų klausimą ir parazituojančią „išrinktųjų tautą“ pastatyti į jai tinkamą vietą!**

Pasaulio rasės ir tautos yra skirtingos, kiekviena turi savo vietą, tačiau visa žmonija turi bendrą priešą: pasaulinę žydiją ir judokratiją, kuri pasaulyje nevaržomai viešpatauja nuo 1945 –ųjų metų. Judokratija gyvuoja dėka žmonių abejingumo, degradacijos ir, žinoma, žydiškos klastos. Pirmasis žingsnis link žydų diktatūros galo privalės būti žengtas kiekvieno iš JŪSŲ viduje. Šalin abejingumą, bailumą ir žydofiliją. Mirtis Tautos išgamoms ir Nacijos išdavikams!

LIETUVA LIETUVIAMS!

LIETUVOS MIESTŲ CENTRUOSE – ŽYDIŠKOS APEIGOS

Mums yra aiškinama, kad mes gyvename neva nepriklausomoje Lietuvos valstybėje. Tačiau kažkodėl Lietuvos miestų centruose, taipogi, prie LR Vyriausybės gruodžio mėnesį stovėjo žydiškos menoros. Ten „išrinktosios tautos“ atstovai su pasitenkinimu šventė savo karinę pergalę prieš Seleukidų graikų valstybę. Chanuka vadinama šventė neturi nieko bendro su Lietuva, su mūsų Nacija. Iškyla natūralus klausimas: kodėl mūsų miestų centruose turi stovėti žydiška simbolika, būti minimos žydiškos šventės? Vienintelis paaiškinimas yra toks, kad mūsų valdžia yra žydijai pasidavę netikėliai ir vagys, kuriems terūpi gauti žydiško Judo aukso ir voliotis purvino aukso kalnuose.

Protestuoti prieš žydiškų simbolių ir šovinistinių judaizmo švenčių demonstravimą teisdrįso Lietuvių nacionalisto, Mindaugo Murzos-Gervaldo vadovaujami Vieningojo Lietuvių Nacionaldarbininkų Sąjūdžio Šiaulių skyriaus aktyvistai, tačiau Šiauliuose Chanuką minėjo nedidelis skaičius žydų, tad jie nedrįso užsipulti patriotų. Taipogi nebuvo ir žiniasklaidos atstovų. Seniau Mindaugas Murza-Gervaldas su savo bendražygiais buvo teistas už „tautinės nesantaikos kurstymą“, kai buvo išdrįsęs pareikšti nepasitenkinimą žydiškosios hidros siautėjimu Lietuvoje ir pasaulyje per politinę akciją. Neminint, kad žydiškų simbolių demonstravimas Lietuvoje yra spjūvis ant kiekvieno save gerbiančio Lietuvos veido, paminėsime, kad šita žydiška klika pasižymi pigiais dvigubais standartais.

Niujorko mieste katalikų bendruomenė pastatė prakartėlę minėti Kalėdas, krikščionišką šventę. Tačiau toje pačioje vietoje „išrinktosios tautos“ sūnūs norėjo statyti menorą Chanukai. JAV valdžia, kuri, kaip ir Lietuvos, yra visiškoje žydijos kontrolėje, pareiškė, kad katalikų Kalėdos yra religinė šventė, tad tegali būti minima vidinėse religinės bendruomenės valdose. Tačiau žydų Chanuką jie apibrėžė kaip žydų tautos pergalės šventę, kurią galima švęsti viešai. Kas atsitiko? Prakartėlė buvo iškeldinta ir pakeista žydiška menora. Tuo tarpu Lietuvoje žydų pakalikai teigė, kad Chanuka yra religinė šventė ir, kad prieš religinę bendruomenę negalima kurstyti „nesantaikos“. Argi nėra akivaizdu, kad, kur žydams yra naudinga, ten jie vaizduoja save kaip „religinę bendruomenę“, o kitur – kaip „tautinę bendruomenę“?

Dvigubi standartai tikrai puikiai matosi, tačiau Lietuvos „teisinei sistemai“ tai nerūpi. Juk labai smagu būti „gerais demokratais“ ir maudytis piniguose, kurie duodami iš žydiškų kapšelių.

Tikėkimės, kad ateityje Tauta supras, kad Lietuva yra **LIETUVIŲ ŽEMĖ** ir, kad parazituojančiai žydų tautai čia, ar bet kur kitur Europoje, vietos **NĖRA**, **NEBUVO** ir **NEBUS**.

MIRTIS PASAULINĖS ŽYDIJOS PAKALIKAMS!

2004 METAIS NUVERSTA ŽYDŲ-PARAZITŲ MENORA. ŽYDIJA MELAGINGAI APKALTINO MINDAUGĄ MURŽĄ-GERVALDĄ, NORS TAI TIKRIAUSIAI BUVO, ARBA NEPATENKINTŲ LIETUVIŲ, ARBA ŽYDŲ PROVOKATORIŲ DARBAS.

OSVALDAS MOSLIS VADOVYBĖS PRINCIPAS

Nacijos atgimimas aiškia ir tvarkinga paseka ateina iš tautos. Tauta, jos judėjimas, jos valdžia, jos galia. Sukurti savo valdžią ir nuversti piniginės galios valdžią, kuri yra ją prispaudusi, tauta pirmiausia turi sukurti savo judėjimą. Šitas veiksmas jai leidžia pirmąkart balsavimui suteiktireikšmę, jai leidžiant išrinkti savo valdžią į valdymą. Galutinė stadija yra šią valdžią apginkluoti galia veikti jos vardu.

Vaizduoti šį procesą kaip diktatūros konstituciją prieš tautos valią yra tiek nesažiningas, tiek vaikiškas faktų iškraipymas. Vienintelė „diktatūra“, kurią mes siūlome šiai šaliai yra pačios tautos diktatūra, kuri pakeis esamą įgytų interesų diktatūrą. Mūsų judėjimas tautai siūlo ne diktatūrą, bet vadovybę, per kurią galėtų būti vykdoma jos pačios valia. Britų Sąjungos vadovybė siekia būti ne diktatūra, o tautos tarnu.

Vienintelė išlyga, kurią darome mes, yra paprasta sąlyga, kad jei tauta nori, kad mes atiliktumėme darbą, ji mums turi suteikti galią tai padaryti. Ar tai neprotinga? Ar valdžios, kuri neturi galios veikti sukūrimas nėra tautos laiko ir pinigų švaistymas? Ar bet kokiam žmogui, ar judėjimui užimti postą be galios veikti ir sugebėjimų atlikti tai, kas buvo užsibrėžta, nėra paprasčiausias nesažiningumas?

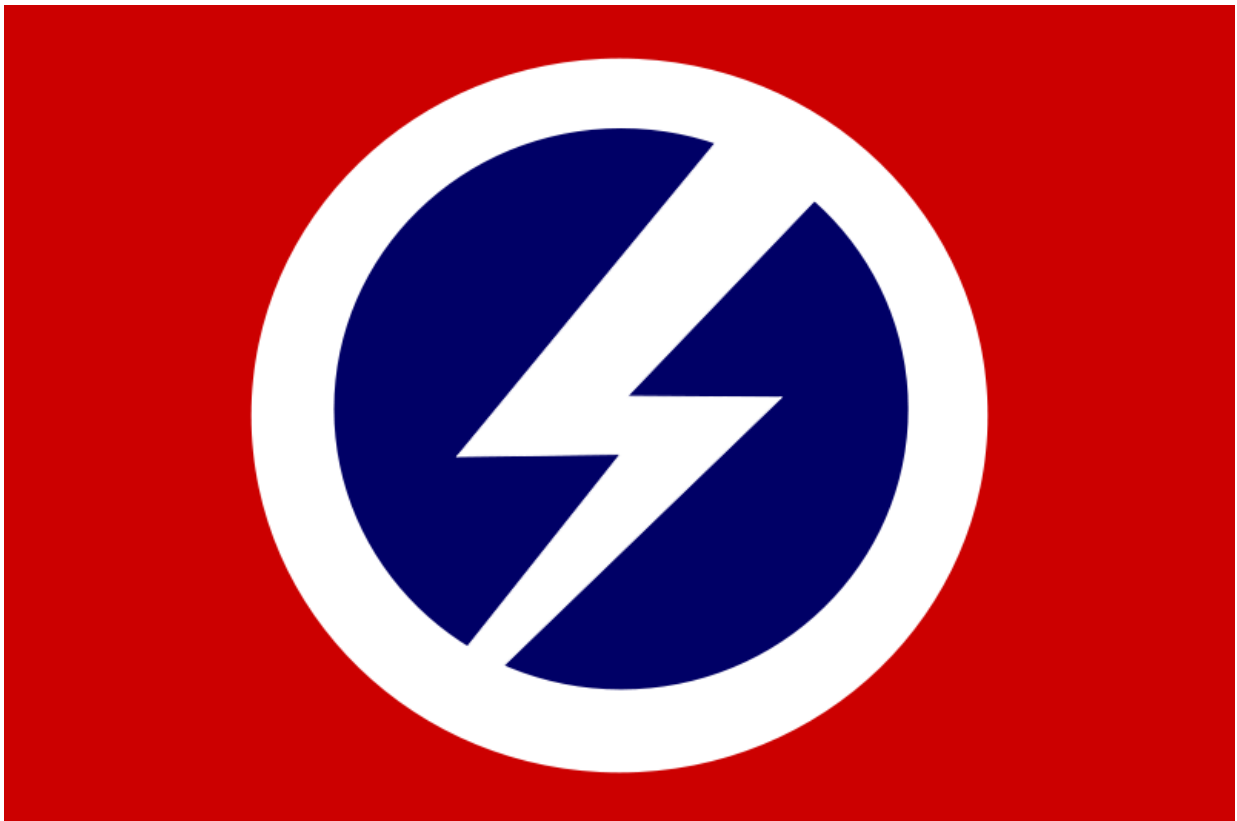
Mūsų principas yra vadovybės principas, kuris visiškai neturi nieko bendro su diktatūra. Yra tiesa, kad šis principas yra kolektyvinės neatsakomybės „demokratinėje“ komitetų sistemoje priešingybė, bet tai to nepaverčia diktatūra. Britų Sąjunga tiki šiais principais: (1) žmogui duoti darbą; (2) jam duoti galią darbui atlikti; (3) jį laikyti atsakingu už tai; (4) jį išvaryti, jei jis jo neatlieka. Taigi, mūsų principai nėra, nei diktatūra, nei komitetų neatsakingumas. Mes matėme veikiančią komitetų sistemą finansinėje demokratijoje ir stebėjome jos pasėkmę. Jeigu keletas žmonių nėra asmeniškai atsakingi, niekas nėra atsakingas ir niekas negali būti laikomas atsakingu už nesėkmę.

Visi slepiasi už savo kolegų ir atsisako asmeninės atsakomybės; visi norėjo elgtis teisingai, bet niekas negalėjo savo kolegų įtikinti taip elgtis. Finansinės demokratijos komitetų sistema ne tik stabdo veiksmą nesibaigiančiomis kalbomis, ji vadovybėje, vietoje drąsos ir atsakomybės, veisia bailumą ir vengimą. Taigi, mūsų judėjimo statyboje ir valdžios statyboje mes tikime vadovybės principu, kuris reiškia asmeninę ir individualią atsakomybę.

Ar žmogus Valstybėje užima menkos atsakomybės, ar didžiausios atsakomybės poziciją, tas uždavinys yra jo

ir niekieno kito atsakomybė ir už tos užduoties įvykdymą jis bus laikomas atsakingu prieš tautą. Autoritetas niekada negali būti padalintas, nes padalintas autoritetas reiškia padalintą atsakomybę. Ir tai veda prie komitetų sistemos beprasmiškumo ir kvailumo. Nesugebėjimas suvokti šį principą yra taip pat nesugebėjimas suvokti nacionalsocializmo principų, ar bet kokio dinamiško veiksmo ir pasiekimo tikėjimo nuo pasaulio pradžios esmę. Bet tautos laisvai suteikto autoriteto atlyginimą vyrišku asmeninės atsakomybės priėmimu vadinti diktatūra yra nesusipratimas, arba taip pat didelis iškraipymas.

Mūsų judėjimo statyboje ir mūsų valdžioskūrimo principas yra vadovybė ir ne diktatūra, dėl paprastų ir akivaizdžių priežasčių. Niekas nėra verčiamas stoti į mūsų judėjimą ir bet koks narys gali bet kokią dieną iš jo išeiti, jeigu jis nepriima jo principų ir vadovybės. Jis yra visiškai laisvas bandyti kelti save kito judėjimo kūrimo ir veikloje. Šioje šalyje, kaip ir kitose, daugelis išmėgino savo rankas, kol nedidelės draugijos su imituotomis politikomis ir išpūstais egoizmais nublanko prieš Britų Sąjungos tapimu Nacionaliniu Judėjimu, paprasčiausiu testu vienintelei turint pajėgumą pritraukti nacionalinį pasekimą. Taigi, yra tuščia teigti, kad iki valdžios paėmimo mūsų judėjimas remiasi diktatūros principu, nes niekas, kas nenori, neturi jam priklausyti. Po valdžios paėmimo jis taip pat remtųsi ne diktatūros, o vadovybės principu, nes valdžia yra suteikiama laisvu tautos balsu ir gali būti pašalinta laisvo tautos balso.

**DYTRICHAS EKCHARTAS
BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO:
DIALOGAS TARP MANĖS IR ADOLFO HITLERIO**

III

„Sakyk man“, aš jį pertraukiau, „griežtai šnekant, ar tu žydą laikai nacionaliu, ar internacionaliu?“

„Nei vienokiu, nei kitokiu“, buvo atsakymas. „Tas, kuris tikrai jaučiasi internacionaliai, jaučia tokį pat rūpestį likusiam pasauliui, kaip ir savo paties nacijai. Jei mūsų taip vadinamos internacionalistinės minios iš tiesų tokios būtų – gerai. Bet aš bijau, kad jie slapta yra labiau susirūpinę likusio pasaulio požiūriu į juos, negu savo pačių požiūriu į pasaulį. Internacionalizmas reikalauja iš esmės gerų siekių. Bet žydas iš esmės ir visiškai jų stokoja. Jis neturi net tolimiausios minties save klasifikuoti su likusia žmonija. Jo siekis yra valdyti kitus tam, kad juos išnaudoti savo malonumui. Jei jam tikrai rūpėtų draugystė, jis jai turėtų ilgiausią ir pilniausią galimybę. Jahvės įsakymas nesudarinėti jokių sąjungų su kitomis tautomis, bet, priešingai, jas suryti vieną po kitos, nuėjo tiesiai į jo širdį. Pradžioje jis visur būdavo sutinkamas su nuoširdumu: senovės Egipte, Persijoje, Babilonijoje, Europoje, perskilusi kanopa pasirodydavo visur. Ankstyvieji germanai užkariautojai žydus rado su keliomis pasisavintomis teisėmis ir nieko nedarė, kad iš jų jas atimtų. Jiems buvo leista užsiimti verslu kur ir kaip jie benorėjo, net vergų prekyba, link kurios jie buvo ypatingai linkę. Kaip ir visi kiti, jie galėjo eiti visuomenines pareigas, taip pat ir magistratūrą ir jų vadinamoji religija buvo saugoma valstybės. Taip rašė Otas Hauseris, kurio raštai yra puikus, išpūdingas iliuminacijų apie žydus šaltinis.

„Aš irgi taip sakyčiau!“, linktelėjau aš. „Tačiau jį skaityti derą atsargiai, kadangi, kaip galima nepamatyti juodojo miško per „šviesiuosius medžius“. Apskritai, man patinka Verneris Sombartas, nors jo paskaitos Berlyne yra pilnos žydų.

„Dabar jis sako tą patį dalyką!“ – sušuko jis. Pagal jį, žydai niekada nebuvo antrarūšiais piliečiais. Senovėje juos būdavo galima surasti net su ypatingomis privilegijomis, kurios juos atleisdavo nuo tam tikrų pareigų,

pavyzdžiui, karinės tarnybos. Rizikuoti ginkluotu konfliktu niekada nebuvo jų stiprioji pusė. Išsivadaavimo karo metu Deutsche-Krone, Pomeranijoje, žydai karaliui išsiuntė peticiją, prašančią leidimo likti namuose karo žygio metu už piniginių atlygį. Šioje peticijoje jie teigė, kad dešimt tūkstančių talerių kare bus daug naudingesni, negu atvirai abejotini žydų koviniai sugebėjimai. Peticija buvo priimta ir ne tik iš jų, bet ir iš penkių, ar septynių kitų Prūsijos regionų.

„Taip, aš žinau tą vietą Hauserio veikale“, pridėjau aš, „tai yra autentiška“. Jis taip pat cituoja Mejerio enciklopediją, kurioje yra pareiškimas, ramiai teigiantis, kad žydai, per savo herojišką dvasią Išsivadavimo karo metu, įrodė esantys vertingi vokiečiai piliečiai.“

„Taip, kaip jie darė Pasauliniame kare“, išraiškingai mirktelejo jis. „Jei galėčiau, padaryčiau, kad būtų reikalingi ženklai, ant kurių turėtų būti atspausdintas Šopenhauerio žydų apibūdinimas: „Didieji melo meistrai!“ Nėra jokio geresnio apibūdinimo. Ir jis vienodai, be išimties galioja kiekvienam žydui, ar aukštam, ar žemam, akcijų biržos spekuliantui, ar rabinui, krikštytam, ar apipjaustytam. Mūsų nuolankūs žmonės! Provokuojami tūkstančius metų! Ir nekaltieji paimami vėl ir vėl šia didžiule apgavyste. Yra suprantama, kad jie gali tapti nepavaldūs žydams, bet tik po to, kai vėliau minėtieji begėdiškai išnaudojo jų naivų gerą būdą ir iki nuogumo juos apiplėšė per lupikavimą ir melą. Ir toks atvejis buvo visur: senovės Romos imperijoje, Egipte, Amerikoje, vėliau – Anglijoje, Prancūzijoje, Lenkijoje, Olandijoje ir net, kaip rašo Sombartas: „Pirėnų pusiasalyje, kuriame žydai patyrė tiek palaimos!“

„Ir žaidimą, kurį jie žaidžia šiandien, jie tęsia du tūkstančius metų, tęsė jis. „Aš manau, kad to užtenka charakterizuoti žydiškojo internacionalizmo prigimtį. Dabar mes dar turime apsvastyti žydų nacionalinį jausmą. Inoma, ne to Vokietijai, ar kito Anglijai ir taip toliau. Nedaugelis pelių tebėra pagaunamos tuo masalu. „Atsiųsk man dėžę pilną vokiškos žemės, kad aš bent simboliškai galėčiau išniekinti tą prakeiktą šalį“, rašė Vokietijos žydas Biornė ir Heinrichas Heinė uostė Vokietijos ateitį iš išsituštinimo bliūdo. Fizikas Einšteinas, kurį žydų žiniasklaida vaizduoja kaip antrąjį Keplerį, paaiškino, kad neturįs nieko bendro su vokiečių nacionalizmu. Jis „Centrinės Vokietijos piliečių, išpažįstančiu judaizmą, asociacijos“ įprotį rūpintis tik religiniais žydų interesais ir ne jų tautine bendruomene laikė „apgaulingu“. Retas paukštis? Ne, tiesiog vienas, kuris manė, kad jo tauta jau saugiai viešpatauja ir, taipogi, apsimetinėjimą nebelaikė reikalingu. Pačioje Centrinėje asociacijoje kaukė jau krito. Dr. Briunas atvirai pripažino, kad žydai negali turėti jokios vokiškos nacionalinės dvasios. Mes ne taip supratome jų neprincipingus tikinimus, skirtus įsiteigti visiems, naudojantis kitų jausmais. Kai tik jie nato pranašumą, kurį galima įgyti, perimant tam tikrą pozą, jie niekada neabejoja ir niekada neleidžia etiniams apmastymams painiotis savo kelyje. Kiek daug Galicijos žydų pirma „tapo“ vokiečiais, tada anglais ir, pagaliau, amerikiečiais! Ir kiekvieną kartą – akimirksniu. Įspūdingu greičiu, jie keičia savo pilietybę iš vienos į kitą ir kur tik padeda savo kojas, ten skamba „Die Wacht am Rhein“. „Marsellaise“, arba „Yankee Doodle“. Dr. Haimas nei karto neneigė fakto, kad mūsų Varburgai, arba mūsų Mendelsonai gali savo patriotizmą ir rezidencijas perkelti į Londoną, arba Niujorką, kad ir sekančią dieną. „Brandenburgo smėlynuose – azijatų orda!“ – Valteris Ratenau vieną kartą prasarė apie Berlyno žydus. Jis pamiršo paminėti, kad ta pati orda yra prie Istro, Elbės, Meino, Temzės, Zeino, Hudsono, Nevos ir Volgos. Ir visos – su tokiu pat apgaulingumu savo kaimynams. Tačiau mūsų stebukladariai ir burtininkai daro skirtumą tarp gerbiamų ir ne taip gerbiamų, tarp apsigyvenusių ir naujai imigravusių, tarp vakarinių ir rytinių žydų ir, jeigu reikalai jiems pasisuka prastai, jie pajudina pečius ir stena: „Kiekviena šalis turi tiek žydų, kiek nusipelnė.“ Jiems nieko nereikia, kad šią gerai skambančią frazę sugalvojo žydas. Nei, kad, Vokietijos atveju, atsižvelgiant į žydų, kurių mes „nusipelnėme“, savybes, tai tampa pliaukštelėjimu į veidą. „Visas Izraelis atvirai stovi Britanijos stovykloje!“, paskelbė Amerikos sąjungos vadovas, Samuelis Gompersas 1916 – aisiais. Ir tai įskaitė ir Vokietijos žydus, taip pat ir Amerikos, kaip gerai žinojo Fordas. Jis rašė apie vadinamą „vokiečių“ žydų neištikimybę šaliai, kurioje jie gyvena, apie faktą, kad jie susivienijo su likusio pasaulio žydija vardan Vokietijos žlugimo. „Kodėl“ – tyčiosis žydas. „Nes vokiečiai yra vulgarūs niekšas, viduramžių padaras, kuris neturi nei lakiausios minties apie mūsų vertę. Ir mes turėtume padėti tokiai miniai?“

Redakcijos pastaba

Šiame numeryje išėjusi Ekcharto veikalo „Bolševizmas nuo Mozės iki Lenino“ nėra pilna. Taip pat trūksta komentarų ir paaiškinimų. Likusi dalis pasirodys kitame Šturmuotojo numeryje, o ateityje, visas šis veikalas bus išleistas kaip atskiras leidinys (kai bus išleistos visos jo nedidelės dalys, parengti visi paaiškinimai ir komentarai).

Redakcijos žodis

Tikimės, kad skaitytojams patiko ir trečiasis mūsų periodinio leidinio numeris. Kitame numeryje laukite daugiau ideologinės medžiagos bei informacijos apie tai, ką pasaulinė žydija išdarinėja pasaulyje, kaip ji naikina arijų tautas. Primename, kad Kodreanu mintys, publikuojamos šiame numeryje, yra svarbios dabar kaip niekada ankščiau, žydiškoji pinigų diktatūra-„demokratija“, judokratija siaučia, Lietuvių Tauta yra sistemingai naikinama, vyksta ariškosios baltųjų rasės genocidas. Kad Tauta suprastų tai, mes taip pat leidžiame šį leidinuką.

Laikas bėga, eina dienos, savaitės, mėnesiai, metai. Tauta dar nepabudusi, bet mes tęsiame kovą už jos atbudimą. Nacionalsocializmas tęsia savo šventą misiją dėl Nacijos atbudimo, žydija, būdama tuo nepatenkinta, siekia persekioti visus tikruosius nacionalistus, o patriotizmą falsifikuoti per savo šabasgojus, apsimetinėjančiais patriotais.

Kol gyvas nors vienas Lietuvis, kol gyvas nors vienas baltosios arijų rasės atstovas, tol ši kova tęsiasi ir tol mes joje dalyvaujame. Lietuva, pabusk! Juda, padvėsk!

HEIL HITLER!

